

številka 1 | april • 2022

Vincencijeva pot

Glasilo Vincencijanske družine

Vera nas je ohranila

Mistika Krščanske ljubezni za 21. stoletje in naprej

»Ne bojte se, jaz sem z vami vse dni do konca sveta«

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Kontaktna oseba: Marko Jeromel CM, provincialni asistent
Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64, cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.

Direktorica: Irena Švab Kavčič
Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj
Direktor: dr. Peter Žakelj CM; Naslov: Miren 216, 5291 Miren.
T: 05/398-43-00; G: 040 226 884; peter.zakelj@drustvo-vzd.si
info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Tilen Prinčič CM
Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50, ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje
Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.
Telefon: 01/562-90-10, hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš — Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.
Direktorica: Snežana Golob
Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400
dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si, www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: s. Kristina Rihar MS
Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50, ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: Andreja Ličen
Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 040/244-657; andreja.licen@drustvo-vzd.si, info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL
Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.
Telefon: 031/503-011, mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: Monika Klačna
Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.
Kontaktna oseba: Rok Žlender CM
Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.
Telefon: 040 530 787, rok_zlender@hotmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se lažje odločijo za več otrok.

Predsednik: p. Milan Kos OFMConv
Kontaktna oseba: Alen Salihović
Naslov: Poljanska 6, p. p. 2064, 1000 Ljubljana.
Telefon: 01/231-56-08, ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBi)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.

Voditelj: Tone Planinšek
Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324, tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Vincencijanska karizma

Robert Petkovšek CM

Poslanstvo vseh, ki imamo sv. Vincencija za duhovnega očeta, je širiti njegovo karizmo. Beseda »karizma« prihaja iz grške besede *kharis*, ki pomeni milino, v Novi zavezi pa dar, dan nekemu, da bi z njim služil drugim. Milina ni nikoli milina, če jo grobo zadržimo zase; dar ni dar, če ga sebično skrivamo zase; lepo ni lepo, če ga ne delimo z drugimi. Sv. Pavel našteje nekaj darov: modrost, spoznanje, vero, darove ozdravljenja in še druge. Vsak ima kakšen dar, da bi z njim osrečeval tiste, ki tega daru nimajo. Hvala Bogu za glasbenike, zmožne ustvarjati lepo glasbo, ki jo poslušamo drugi, ki glasbe nismo zmožni ustvarjati. Kakšno bi bilo naše življenje brez lepe glasbe, brez dobrih znanstvenikov, tehnikov, zdravnikov ali kmetov, brez dobrih kuharic, brez dobrih ljudi?! Karizma je dar, ki se daruje naprej; je milina, ki poživi obdarjenca in darovalca. Tu je izvor sreče.

Vincencijeva karizma je nekaj posebnega – usmerjena je k ubogim. Pravzaprav ni njegova – je Jezusova – Vincencij le posnema Jezusa. Vsak redovni ustanovitelj je našel pri Jezusu nekaj milega, posnemanja vrednega, iz česar je naredil dar, karizmo, da jo njegov red deli naprej. Kartuzijani Jezusa posnemajo v njegovi samoti, kapucini v uboštvi, karmeličanke v zatajevanju, pravi sv. Vincencij in dodaja: Mi pa ga posnemamo v oznanjevanju blagovesti ubogim.

Danes statistične lestvice nenehno prikazujejo tiste, ki so na vrhu po bogastvu, po priljubljenosti, po točkah. Vsi vemo za najbogatejšega človeka na svetu. Jezusa in Vincencija pa zanima tisti, ki je na dnu te lestvice, od vseh pozabljen in brez vsega. To je smerokaz vincencijanske karizme. Zaradi teh, ki smo jih mi potisnili na dno in nanje pozabili, je Jezus tu, da jih postavi nazaj na noge: Jezus ne pozablja na nikogar – v njem ni nihče manj ljubljen kot drugi – v njegovih očeh smo vsi na vrhu lestvice priljubljenosti. Zato nam ukazuje: Vstani in hodi! To Jezusovo delo vincencijanska karizma posnema in ga nadaljuje. Naj pomislim, kaj vse mi je dano, s čimer bi lahko obdarjal tiste z dna človeške lestvice! •

V tej številki lahko preberete:

- 14** »Glej, Gospodova služabnica!«
- 18** Nova hiška
– novo upanje revne albanske družine
- 25** Po stopinjah
- 28** Dom sv. Jožef v vzratnem ogledalu
- 30** Mirenski grad približajmo ljudem
- 32** Deset let Doma svete Katarine
- 36** Duhovni vikend v Podbočju
- 44** Pot h Gospodu
- 46** Se znam ustaviti in si vzeti čas za Boga?
- 50** V spomin zaslužnemu voditelju Združenja čudodelne svetinje - Otrok Brezmadežne
- 56** Z njim na poti družine

Revija Vincencijeva pot

Letnik XVI, številka 1

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Robert Petkovšek CM,

Lektoriranje:

Celjska Mohorjeva družba

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s. p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

za Vincencijansko družino –

Dom sv. Jožef, Celje

Tisk: **Atelje 64, d. o. o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

iz Doma sv. Katarine

Število izvodov: **900**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo **Vincencijeva pot**, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Vera nas je ohranila

Kristo in Katarina Jozić

Zakonca Jozić z družino ob krstu vnukinje

Vera je bila v naši družini temeljni kamen, na katerem smo zidali vse drugo. Živelimo smo v Letnici na Kosovu in tam smo bili od malega povezani s sestrami usmiljenkami, ki so se posvečale revnim v naši župniji. S tem, ko so pomagale ljudem, so pokazale svojo vero v dejanjih ter nam postale zgled žive ljubezni in upanja.

Ker smo bili Hrvati na Kosovu manjšina med ljudmi drugih veroizpovedi – muslimani in pravoslavni –, nas je vera v resnici ohranjala, da smo mogli ostati katoličani, zvesti Bogu in narodu. Pri tem so imeli veliko vlogo naši dušni pastirji – duhovniki in naše sestre. Bili so nam prvi zgled vdanosti Bogu v molitvi, žrtvi in

darovanju za bližnjega. V nas so globoko vsadili zvestobo življenju po krstu in po krščanskih vrednotah. Velika vrlina naših katoliških družin je bila odprtost življenju in sprejemanje otrok. V vsaki družini so bili štirje in tudi več otrok. Iz teh družin je izšlo veliko duhovniških in redovniških poklicev. Bilo je torej »dovolj otrok za Boga in narod«.

Ko smo otroci gledali sveto življenje »naših sester«, pa tudi naših dedov in babic ter naših staršev, nas je to spodbujalo, da bi bili v otroštvu in pozneje, ko bomo odrasli, tudi sami dobri. Nekaj normalnega se nam je zdelo vzgajati se v dobre ljudi in dobre vernike.

Oče Kristo:

Da bi tisti, ki boste to brali, lažje razumeli našo vero, bom povedal nekaj o svojem otroštvu in vzgoji, ki smo jo prejeli od svojih staršev. Spominjam se, kako nas je, ko sem bil majhen, k molitvi zbirala babica. Ko smo bili ob večerih vsi skupaj, je babica vzela v roke rožni venec in nas povabila k molitvi. Dejala nam je, da nas Jezus gleda in našo molitev posluša ter da je molitev pogovor z Bogom. Zato smo imeli do molitve veliko spoštovanje.

Kadar je bil ob nedeljah oče na delu, sta nas k sv. maši peljali mama in babica. Oče nas je večkrat povabil k molitvi, ko smo skupaj pasli koze in ovce. Snel je kapo in nas učil dostojno slaviti Boga ter moliti. In ko smo bili na njivi in je zazvonilo angelovo česčenje, se je spet spoštljivo odkril, spustil motiko ali koso iz rok, pokleknilo smo in molili opoldansko molitev.

Tako so nas naši dobri starši poučevali v veri in ljubezni do Boga pa tudi do bližnjega. Ni čudno, da taki zgledi in spodbude ostanejo človeku za vse življenje. Tudi danes se z ženo trudiva za vsakodnevno molitev rožnega venca in angelovega česčenja, prav tako vsa naša družina. Samoumevno je, da se ob nedeljah in praznikih udeležujemo sv. maše, z veseljem in hvaležnostjo Kristusu za vse milosti, ki nam jih deli.

Mama Katarina:

Odkar se spomnim, smo tudi v naši družini vsak dan molili. Prva učiteljica vere sta nam bila ded in mama, saj je bil oče za preživljanje družine vedno na terenu. Ko je prišel ob koncu tedna domov, nas

je otroke zbral okrog sebe in smo se tudi po več ur pogovarjali. Spraševal nas je o vsem in nas učil, kako moramo biti dobri, ubogljivi, spodbujal nas je k molitvi in da naj pomagamo mami ...

Potem ko smo naredili šolske domače naloge, smo vedno pomagali pri delu in redno molili. Spominjam se, da smo se zvečer zbrali najprej k molitvi družinskega rožnega venca, nato smo večerjali. Med molitvijo smo pri nas vsi stali. Molitev je bila razločna, glasna; s srcem in dušo smo slavili Boga in mu bili hvaležni za vse, kar nam je dajal.

Tako so živele tudi druge družine v vasi. Ko smo molili v eni hiši, se je tudi iz drugih slišala molitev in pesem. V vsaki družini je to bila »normalna« vsakdanja dolžnost. K sveti maši smo hodili redno ob nedeljah in praznikih, večkrat tudi med tednom. Lepo je bilo, ko sva s sestro ob jutrih odšli od doma bolj zgodaj, da sva se pred šolo udeležili sv. maše.

Nabožnih pesmi nismo prepevali le v cerkvi, ampak tudi doma, na polju. Nikomur se to ni zdelo nenavadno, saj smo bili vsi v župniji tako vzgojeni. To so bili časi, ko je bil v naših življenjih Bog na prvem mestu. Čeprav materialnih dobrin ni bilo v obilju in je bilo življenje težko ter zahtevno, smo se čutili bogate v Bogu. Zdi se mi, da je za nas veljala Jezusova beseda: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.«

V župniji smo imeli velike in svetle vzore, zares svetniške like, ki so nas vzgajali s svojim zgledom. Spomnim se nekega svetega človeka iz naše vasi. Bil je zelo preprost in ponižen, pasel je ovce na polju in v gozdu,

njegov dan je bil napolnjen s pesmijo in molitvijo. Na ves glas je prepeval in molil, ko je pasel čredo; to je bil naš sorodnik Ivan. Nekega dne nam je pripovedoval, kako sta mu žena in mati stkali in naredili nove hlače – takrat se je vse ročno naredilo doma. V tistih novih hlačah se je napotil v cerkev k maši. Na poti je srečal duhovnika, ki je bolniku nesel sv. obhajilo. Še pomislil ni na svoje nove hlače, ampak je brž pokleknil, čeprav v globoko blato, da je počastil Jezusa v Presvetem zakramentu. In potem je moral k maši ves blaten. A kaj zato, da je le počastil živega Boga ...

*Danes so vsi poročeni,
najstarejša hči Ljubica
pa je izbrala pot posvečenega življenja.
Razveseljuje naju sedemnajst vnukov,
ki so čudovit Božji dar.*

Oče Kristo:

Kot mlad fant sem želel najti ženo, ki bi bila dobra in iz verne družine. Katarino sem spoznal, preden sem odšel k vojakom. Vojaški rok je takrat trajal leto in pol. Dogovorila sva se, da greva skupaj v cerkev in si pred Bogom obljubiva, da bova živela v čistosti srca in telesa do dneva poroke. In da me bo čakala, dokler se ne vrnem. Tako je tudi bilo. Vedno sva se priporočala naši Gospe v Letnici, naši nebeški Materi, da naju vodi skozi življenje, in vedno sva čutila njeno varstvo.

Bog nama je dal veliko družino – imava dva sinova in pet hčera. Z Božjo pomočjo sva jih vzgajala v veri in krščanskih vrednotah. Želela sva, da postanejo dobri, pošteni in verni ljudje. Danes so vsi poročeni, najstarejša hči Ljubica pa je izbrala pot posvečenega življenja. Razveseljuje naju sedemnajst vnukov, ki so čudovit Božji dar.

Naj se še malo ozrem nazaj. V Letnici smo začeli graditi družinsko hišo. To je bilo nekako takrat, ko se je že »pripravljala« jugoslovanska vojna. Sam sem odšel na teren na delo, žena je bila doma z otroki, veliko je delala in se trudila za njihovo vzgojo. To so bili težki časi, a Bog nas ni nikoli zapustil.

Mama Katarina:

Res. Ko smo gradili dom, je bilo težko. Otroci so bili majhni, vendar dobri in ubogljivi. Bogu hvala za vsakega od njih. Hvaležni smo bili za vse, kar smo imeli, četudi je bilo skromno. Spominjam se, kako sem čez dan delala na njivi, otroke pa prepustila starejši hčerki. Ponoči, ko so otroci spali, sem mesila in kuhala, da so naslednji dan, ko me je spet čakalo delo na polju, imeli hrano. Pozimi sem ponoči pletla in šivala, da so imeli dovolj obleke. Morda sem spala le dve uri, vendar mi je Bog dajal moč, da sem se zjutraj prebudila in začela znova. Ob vseh težavah in naporih nisem nikoli pozabila na Boga. Zato nas je vera ohranjala. Ker smo verovali, da nas Bog vodi, nam pomaga in je z nami, nismo nikoli obupali. Pošiljal nam je tudi dobre ljudi, da so nam stali ob strani. Srčna hvala vsem, živim in tistim, ki so se preselili v večnost. Vedno so navzoči v naših molitvah.

Oče Kristo:

V času domovinske vojne na Hrvaškem, leta 1991, pa je nastopila nevarnost, da bi se zaradi konflikta med Srbijo in Hrvaško kakšne srbske skupine morda maščevale Hrvatom na Kosovu. Čutili smo napetost in grožnje. Morali smo bežati iz svoje letniške župnije in se s strtimi srci napotiti na Hrvaško. Težko nam je bilo zapustiti dom, cerkev, kamor smo hodili od otroštva, a najbolj smo bili žalostni, da zapuščamo dragi kip Letniške Gospe, ki je bila naša varuhinja in Mati. Kot mnogi drugi smo morali s kovčki v rokah na pot v neznano. Peljali smo se z avtobusom. Stari in mladi so jokali ob molitvi rožnega venca. Priporočali smo se naši Letniški Mariji, naj nas ne zapusti, kamor koli mi, njeni otroci, gremo. A kljub temu, da smo šli v neznano, smo imeli zaupanje v Boga, ki nas ima rad in nas ne bo nikoli zapustil. Vedno smo imeli v mislih sporočilo našega nebeškega Očeta, ki v Svetem pismu pravi: »Tudi če bi te mati pozabila, jaz te ne bom nikdar zapustil« (prim. Iz 49,15).

Mama Katarina:

Takrat ko smo se preselili na Hrvaško, so bili otroci še majhni, a so potovali z nama. Le najstarejša hči, ki je že dolgo jasno čutila, da je poklicana za sestro usmiljenko, je odšla kot kandidatinja k sestram v Volosko pri Opatiji. Tako je lažje ohranila svoj poklic, pa tudi sicer je bilo v času vojne za dekleta nevarno.

Z Božjo pomočjo smo se priselili v župnijo Rovišče in s pomočjo dobrotnikov kupili skromno hišo. Župnijska cerkev je bila oddaljena štiri kilometre, ker smo živeli pri

Katarina in Kristo z najmlajšima vnukoma

podružnici Kraljevac. A ta oddaljenost nas ni ovirala, da ne bi ob nedeljah in praznikih obiskovali sv. maše. Dokler nismo kupili avta, smo peščili po snegu in dežju. Oklepali smo se Boga.

Zaradi vseh teh dogodkov sem leta 1994 zbolela. Odkrili so mi tumor na jajčniku, zaradi česar sem morala na operacijo. Mož je takrat delal v Nemčiji in ni mogel pogosto prihajati domov. Otroke sem pustila s starejšo hčerjo in odšla v bolnišnico. Družino in sebe sem zaupala nebeški materi Mariji in verovala v njeno varstvo ter priprošnjo.

Ko so me hoteli odpeljati v operacijsko dvorano, je prišel psiholog in mi rekel: »Malo bi se pogovoril z vami, da se boste pred operacijo lažje sprostili ...« Lepo sem se mu zahvalila in rekla, da imam nekoga večjega, ki me tolaži. Vprašal me je, kdo

bi to bil. Nasmehnila sem se in rekla, da sta ob meni nebeški Oče in nebeška Mati in zato se ne bojim. On pa je dejal, da je vesel, ko sliši take besede. Res je vera v Boga največja tolažba, nič drugega ni potrebno. Operacija je, hvala Bogu, uspela, a okrevanje je bilo težko. Vsak ultrazvok je pokazal, da stanje v organizmu ni v redu. Blečine in slabosti so trajale več let.

Ko pa je leta 2005 imela najina hči Ljubica svoje prve zaobljube – bilo je 29. avgusta, na dan mučeništva Janeza Krstnika – se je zgodilo nekaj milostnega. Po slovesni sv.

Odšla sem na ultrazvok in pokazala stare izvide. Zdravnik je gledal in rekel: »Gospa, pri vas je vse v redu, ali ste jemali kaka posebna zdravila?« Odgovorila sem mu: »Gospod doktor, ničesar nisem jemala. Ozdravila me je Marija.«

maši in kosilu v provincialni hiši sester v Šentjakobu ob Savi smo bili polni veselja. S Kristom sem se vsa srečna zahvaljevala Bogu za klic najine hčere, da se mu podari kot hči krščanske ljubezni za najbolj potrebne in majhne. Vendar mi to ni moglo odvzeti bolečin, ki me vse od začetka bolezni niso nikoli zapustile. Po kosilu nas je s. predstojnica skupnosti v Voloskem, kjer je živela s. Ljubica, povabila na romanje na Brezje. Ponudbo sem sprejela obotavljaje, saj me je hudo bolelo in sem bila čisto brez

moči. Telo bi se rado odpočilo, a duša je bila močnejša in je vabila k nebeški Materi. Tako smo se odpravili. Pred milostno podobo na Brezjah sem pokleknila in se najprej zahvalila za Ljubico, ki se je posvetila Bogu. Prosila sem Mater Marijo, naj bo od tega dne ona njena prva mati, jaz pa druga. Molila sem za družino, za moža, za vse sestre ... In ker sem imela za Marijo toliko prošenj, zase nisem molila. Ko pa sem tam pred njo sklenjenih rok klečala, sem naenkrat začutila neko toploto, ki je šla skozi mene. Bolečine so izginile, prav tako utrujenost. Počutila sem se kot na novo rojena.

Ko sem potem na zahvalnih podobah brala o mnogih dobrotah, prejetih na priprošnjo Božje Matere, sem spoznala, da se je tudi ob mojem ozdravljenju zgodil čudež. Zahvaljevala sem se Bogu in naši ljubi Gospe. Od tistega trenutka sem bila zdrava in taka sem se vrnila domov. Vse sem povedala možu in otrokom, ki so bili srečni z menoj.

Možu sem rekla, da zase nisem molila, on pa je dejal: »Jaz sem z velikim zaupanjem molil zate ...«

Minili so tedni in meseci in jaz sem bila zdrava. Hčerka mi je svetovala, naj grem še enkrat na pregled. Mi verujemo Božji materi, vendar je treba čudežno ozdravitev potrditi. Čutila sem, da mi Bog govori, naj grem po izvide in naj se v mojem življenju poveleča Mati Marija.

Odšla sem na ultrazvok in pokazala stare izvide. Zdravnik je gledal in rekel: »Gospa, pri vas je vse v redu, ali ste jemali kaka posebna zdravila?« Odgovorila sem mu:

»Gospod doktor, ničesar nisem jemala. Ozdravila me je Marija.« Bil je vesel in rekel, da se čudeži še dogajajo in da on v to veruje. Od tistega dne nisem imela zaradi omenjenega tumorja nobenih bolečin več.

Oče Kristo:

V najinem zakonu in v naši družini je Bog velikokrat posegel v naša življenja. Veliko milosti smo prejeli od Boga in čutili njegovo vodstvo in varstvo. Zahvaljujemo se mu za vse, za dobro in težko. Pogosto rečemo: »Jezus, stori z nami, kakor je tvoja volja, samo bodi usmiljen z nami in daj, da bomo vekomaj tvoji.«

Kot že rečeno, kot izredno milost čutiva to, da je Bog našo najstarejšo hčer izbral zase. Življenje mu je posvetila v Družbi hčera krščanske ljubezni, pri sestrah, ki so pomagale nam in našemu narodu, sedaj pa ona nadaljuje njihovo poslanstvo. Naj bo Bogu hvala in slava!

Mama Katarina:

Z možem sva ponosna in vesela, da moreva biti pridružena člana te Družbe. Ta privilegij in dolžnost sva prejela ob proslavi 100-letnice njihove Slovenske province, ki so jo praznovale leta 2019. Po svojih močeh pomagava potrebnim in s srcem živiva svojo vero v Kristusa. Tudi sedaj, ko je naše materialno stanje dobro in imamo vsega za dostojno in lažje življenje, zaupava v Boga. Naj naša nebeška Mati bdi nad našo vero in nad vsako krščansko družino. To je najina goreča vsakodnevna molitev. •

Vincencijeva spodbuda

Bodimo prepričani, da v vsem in povsod zaslužimo, da nas odklanjajo in prezirajo, ker se mi sami upiramo svetosti in božjim popolnostim.

(Sv. Vincencij)

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na:

*Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef,
Plečnikova ulica 29, 3000 Celje*

Transakcijski račun:

*SI56 3300 0000 1631 628,
sklic: 00 9001*

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

Mistika Krščanske ljubezni za 21. stoletje in naprej

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Rim, post 2022

Vsem članom Vincencijanske družine

Dragi bratje in sestre!
Jezusova milost in mir naj bosta
vedno z nami!

Po šestih letih se moj mandat bliža koncu. S tem postnim pismom želim povzeti adventna in postna razmišljanja v zadnjih šestih letih, začevši s svojim prvim sporočilom ob prazniku sv. Vincencija Pavelskega leta 2016. Takrat sem prvič podrobno razmišljal o nazivu »mistik krščanske ljubezni« (ali mistik dobroteljnosti; v nadaljevanju: mistik ljubezni), ki so ga pripisali našemu ustanovitelju. Iz tega naslova, ki mi je tako pri srcu, sem skušal pri sebi odkrivati in deliti z vami, kar sem goreče želel poglobiti – torej, kaj pomeni: postati »mistik ljubezni«.

Razmišljanja teh šestih let se tu ne ustavijo; pravzaprav je to le začetek in poziv, da se še naprej potapljamo v bogastvo in globino tega, kaj pomeni postati »mistik ljubezni«. Vabi nas, da nenehno iščemo čim tesnejše združenje z Jezusom, da postanemo kot »kartuzijani v svojih domovih in kot apostoli zunaj« (Abelly 1664, I,22, str. 100), »kontemplativni v dejanju in apostoli v molitvi« (Konstitucije Misijonske družbe, IV, 42).

Ko beremo letošnje postno pismo in preučujemo razmišljanja, ki smo jih delili v zadnjih šestih letih, smo povabljeni, da si izberemo točko ali področje, kamor čutimo, da nas Jezus kliče, naj se podamo odločneje in radikalneje, za kar čutimo posebno potrebo po njegovi milosti in usmiljenju, da bi lahko uresničil svoje sanje o nas.

Teolog Karl Rahner je ob koncu 20. stoletja izrekel tele preroške besede: »Kristjani 21. stoletja bodo mistiki ali pa ne bodo

kristjani.« Zakaj lahko za sv. Vincencija Pavelskega rečemo, da je bil »mistik ljubezni«?

Vsi vemo, da je bil Vincencij mož akcije, zato nas morda preseneča, da ga lahko predstavimo tudi kot mistika. Toda v resnici je njegova mistična izkušnja Svete Trojice in zlasti učlovečenja motivirala vsa njegova dejanja v korist ubogih. Giuseppe Toscani CM je združil mistiko in akcijo ter se poglobil v bistvo zadeve in ga imenoval »mistik ljubezni«. Vincencij je živel v stoletju mistikov, a se je pokazal kot mistik krščanske ljubezni.

Biti mistik pomeni izkušnjo, in sicer izkušnjo skrivnosti. Za Vincencija je to pomenilo globoko izkušnjo skrivnosti Božje ljubezni. Vemo, da sta bili skrivnosti Svete Trojice in učlovečenja v središču njegovega življenja. Izkušnja vključujoče ljubezni Svete Trojice do sveta in brezpogojnega objema Besede, učlovečene za vsako človeško osebo, je oblikovala, pogojevala in vžigala njegovo ljubezen do sveta in do vseh, še posebej do bratov in sester v stiski. Na svet je gledal skozi oči Očeta (Abba) in Jezusa ter vsakogar sprejel z brezpogojno ljubeznijo, s toplino in energijo Svetega Duha.

Vincencijev misticizem je bil vir njegovega apostolskega delovanja. Skrivnost Božje ljubezni in skrivnost ubogih sta bila dva pola njegove dinamične ljubezni. Toda njegova pot je imela tudi tretjo dimenzijo: kako je gledal na čas. Čas je bil sredstvo, s katerim se mu je razodevala Božja previdnost. Deloval je po Božjem času, in ne po svojem ritmu. »Delajmo dobro, kar se pokaže kot potrebno,« je svetoval. »Ne prehitevajmo Previdnosti.«

*»Kjer starejšim ne izkazujejo časti, ni prihodnosti za mlade.«
Še več: »Starejša oseba ni tujec. Stara oseba smo mi, v krajšem ali daljšem času, a še vedno neizogibno, čeprav o tem ne razmišljamo. In če se naučimo dobro ravnati s starejšimi, bodo tudi z nami ravnali tako.«*

Drugi vidik časovnosti je bila pri Vincenciju navzočnost Boga tukaj in zdaj. »Bog je tukaj!« Bog je tukaj v času. Bog je tukaj v ljudeh in dogodkih, v okoliščinah in revnih ljudeh. Bog nam govori zdaj, v njih in po njih.

Za Vincencija sta bili tako horizontalna kot vertikalna razsežnost duhovnosti nepogrešljivi. Menil je, da sta ljubezen do Kristusa in ljubezen do ubogih neločljivi. Svoje učence je nenehno spodbujal ne le k delovanju, ampak prav tako k molitvi, in ne samo k molitvi, temveč tudi k delovanju. Ko mu je kdo ugovarjal: »Ampak gospod, toliko je treba narediti, toliko opravkov doma, toliko obveznosti v mestu in na deželi! Delo povsod! Mar naj torej vse pustimo ob strani, da bi mislili samo na Boga?« – je odločno odgovoril:

»Ne, vendar je treba te opravke posvetiti tako, da v njih iščemo Boga, in jih opraviti tako, da bi ga tam našli, namesto da bi videli, da so narejeni. Naš Gospod želi predvsem, da iščemo njegovo slavo, njegovo kraljestvo in njegovo pravičnost. (...) Zato

»Tudi naši bolniki naj se zavedajo, da niso samo zato v bolniški sobi in postelji, da bi se zdravili, ampak tudi zato, da bi druge vsaj z zgledom učili krščanskih kreposti ...«

naj bo vsakdo trdno prepričan, da bo dotlej, dokler bo zakoreninjen v tej ljubezni in dokler se bo opiral na to upanje, živel pod varstvom Boga nebes, da ga zato ne bo zadelo nič hudega.« (Coste XII, 132, Konf. 198; 21. 2. 1659; Sp II,2)

Vincencija bi lahko opisali kot »dvovidnega« mistika. Z drugimi besedami, videl je istega Boga skozi dve različni leči hkrati. Ena od leč je bila njegova molitev; druga leča je bila revež in svet, v katerem je živel. Vsak zorni kot je vplival na drugega, eden je poglobljajl in izpopolnjeval dožemanje drugega. Vincencij je »videl« (in čutil) Božjo ljubezen skozi obe prizmi hkrati in se je energično odzval na to, kar je videl.

Učlovečenje je ena osrednjih skrivnosti duhovnosti sv. Vincencija. O učlovečenju nam je zapustil naslednje misli:

»Ker moramo po papeževem ustanovnem pismu naše Družbe posebno častiti neizrekljivi skrivnosti presvete Trojice in učlovečenja Božjega Sina, si prizadevajmo, da bomo to izpolnjevali prav natanko in kolikor mogoče popolno, zlasti s tem, da bomo izvrševali to troje: 1) obujajmo do teh skrivnosti pogosto in iz vsega srca dejanje vere in češčenja; 2) darujmo v njih čast

vsak dan nekatere molitve in pobožna dela ter praznujmo njih praznike slovesno in kolikor mogoče pobožno; 3) marljivo si prizadevajmo, da s poučevanjem in svojim zgledom vsadimo njih spoznanje, spoštovanje in češčenje vernikom v srce.« (Splošna pravila Misijonske družbe, X, 2)

Sveta Trojica je še ena izmed glavnih skrivnosti duhovnosti sv. Vincencija. V naših Konstitucijah lahko beremo: »Kot priče in oznanjevalci Božje ljubezni moramo izkazovati posebno pobožnost in češčenje skrivnosti Svete Trojice in učlovečenja« (Konstitucije Misijonske družbe, IV, 48). Jezus nam pomaga razumeti odnos, ki obstaja med tremi Božjimi osebami, intimno vez, ki jih združuje, in vpliv Trojice na vsakega posameznika kot tudi na (človeško) družbo kot celoto. Sveta Trojica je popoln vzor za »odnose«.

Evharistija je tretji steber duhovnosti sv. Vincencija. V odlomku o temeljih naše duhovnosti, kjer omenja učlovečenje in Sveto Trojico, zatrjuje, da v evharistiji najdemo vse. Takole piše:

»Ker pa za najboljše češčenje teh skrivnosti ni bolj izvrstnega sredstva, kakor je dolžno češčenje in dobra uporaba presvete evharistije, naj jo pojmujejo kot zakrament ali kot daritev – saj vsebuje nekako vse druge verske skrivnosti ter sama po sebi posvečuje in končno zveliča duše, ki jo vredno prejemajo in darujejo; s tem se izkazuje največja čast enemu in troedinemu Bogu ter učlovečeni Besedi – zato naj nam ne bo nič bolj pri srcu kakor to, da bi izkazovali temu zakramentu in tej daritvi dolžno spoštovanje. Še več: prizadevajmo si z vso vnemo, da bi enako češčenje in spoštovanje

izkazovali tej skrivnosti vsi ljudje. Po svojih močeh skušajmo to doseči zlasti s tem, da kolikor mogoče zabranjujemo, da bi se proti presveti evharistiji ne počenjalo in o njej govorilo nič nespoštljivega, kakor tudi s tem, da druge pridno poučujemo, kaj morajo o tej takó veliki skrivnosti verovati in kako jo častiti.« (Splošna pravila Misijonske družbe, X, 3)

Tej intuiciji, da v evharistiji najdemo vse, so dodane še druge preroške in navdihujoče besede, ki izhajajo iz njegove najgloblje življenjske izkušnje: »Ljubezen je iznajdljiva do neskončnosti« (Coste XI, 146, Konf. 102; spodbuda na smrt bolnega brata, 1645). To je eden najbolj znanih Vincencijevih stavkov, ki je uporabil te posebne besede v zvezi z evharistijo, da bi skušal razložiti, kaj je evharistija, kaj proizvaja in kaj najdemo v njej. Jezusova domišljija je odkrila ta konkreten način, da je zmeraj z nami, nas vedno spremlja in ostane z nami vsak dan do konca sveta. Njegova ljubezen, iznajdljiva do neskončnosti, nas nikoli ne neha presenečati danes, tukaj in zdaj!

Četrty steber je Blažena Devica Marija.

»Prav posebno bomo častili Marijo, Mater Kristusa in Cerkve, saj je ona po besedah sv. Vincencija bolj kot vsi verniki globoko razumela evangelijska načela in jih uresničevala.

Pobožnost do brezmadežne Device Marije bomo razodevali različno: pobožno bomo obhajali njene praznike in se pogosto zatekali k njej, zlasti z molitvijo rožnega venca. Širili bomo posebno sporočilo, ki ga je v svoji materinski dobrohotnosti izrazila s čudodelno svetinjo.« (Konstitucije Misijonske družbe, IV, 49)

Premišljevanje – Med glavnimi viri, na katere se je Vincencij opiral kot mistik ljubezni, je bila vsakodnevna molitev (premišljevanje). Eden najbolj citiranih stavkov iz konference članom Misijonske družbe zgovorno izraža njegovo držo:

»Dajte mi moža molitve in sposoben bo za vse. Mogel bo reči s sv. Pavlom: ›Vse premorem v njem, ki mi daje moč (Flp 4,13). Misijonska družba bo obstala, dokler bodo v njej zvesto opravljali premišljevanje, kajti premišljevanje je kakor nepremagljiv branik, ki bo varoval misijonarje zoper vsakovrstne napade; premišljevanje je skrivnostna orožarna ali kakor Davidov stolp, ki jim bo dajal vsakovrstnega orožja ne samo za obrambo, ampak tudi za to, da bomo napadli in pognali v beg vse sovražnike Božje slave in zveličanja duš.« (Coste XI, 407. Konf. 168, Ponov. prem., 10. 8. 1657)

Vincencij je govoril o vsakdanji molitvi. Tistim, ki so mu sledili, je zagotavljal:

»Navadimo se torej vsi na ta način premišljevali, kajti iz tega pride za nas vse dobro. Če vztrajamo v poklicu, vztrajamo zaradi premišljevanja; če ne pademo v greh, ne pademo zaradi premišljevanja; če vztrajamo v ljubezni, če se zveličamo, vztrajamo in se zveličamo zaradi premišljevanja. Kakor Bog premišljevanju ničesar ne odreče, tako tudi skoraj ničesar ne da brez premišljevalne molitve.« (Coste XI, 407, Konf. 168, Ponov. prem., 10. 8. 1657)

Duhovno vodstvo – Sv. Vincencij je pogosto govoril o potrebi duhovnega vodstva. »Duhovno vodstvo je v veliko pomoč; je prostor za nasvet v težavah, za spodbudo v zoprnostih, za zavetje v skušnjavah, za moč v malodušju; končno je vir dobrega in tolažbe, če je voditelj dobrohoten, preudaren in izkušen.« (Coste III, 614, Pismo 1192 s. Lepintre, 23. 2. 1650)

Namen pogovora z duhovnim vodnikom, ki je jasno izražen že od časov puščavnikov, je preprost: gre za čistost srca. Vincencij je zato priporočal duhovno vodstvo vsaj nekajkrat na leto, zlasti med duhovnimi vajami ali liturgičnimi časi, kot je postni čas.

Zakrament sprave – Sv. Vincencij je menil, da je usmiljenje v središču veselega oznanila. Opisuje ga kot »tisto lepo krepost, o kateri je rečeno: »Usmiljenje je Bogu lastno«« (Coste XI, 364. Konf. 175, Ponov. prem. 2. in 3. 11. 1656).

Konstitucije Misijonske družbe nas spodbujajo, da se pogosto zatekamo k

zakramentu sprave, »da bi mogli priti do stalnega spreobračanja in iskrenosti v poklicu« (Konstitucije Misijonske družbe, IV 45, §2).

Delitev vere – Konstitucije to priporočajo in vztrajajo, da v ozračju molitve »v bratskem pogovoru delimo med seboj sadove svojih duhovnih in apostolskih skušenj« (Konstitucije Misijonske družbe, IV, 46). Kako bo to storjeno, je prepuščeno skupnosti, ki ji pripadamo. Vincenciju je bilo všeč, da je bila delitev odkrita in konkretna. Rekel je:

»Prav je, da pri stvareh, ki nas ponižujejo, povemo tudi vse podrobnosti, kadar razumnost dopušča, da jih povemo vpricho drugih, zaradi dušne koristi, ki jo imamo od tega, če premagamo notranji odpor, ki ga čutimo pri razkrivanju in razodevanju tega, kar bi napuh rad prikri. Sv. Avguštin je sam izpovedal skrivne grehe svoje mladosti in napisal o njih knjigo, da bi ves svet vedel za vse njegove grde zablode in skrajno razuzdanost. In sv. Pavel, izvoljeno orodje, ki je bil zamaknjen v nebo, ali ni odkrito priznal, da je preganjal Cerkev? Celo zapisal je to (1 Kor 15,9), da bi ljudje do konca sveta vedeli, da je bil preganjalec.« (Coste XI, 53–54. Konf. 36 o ponižnosti)

Božja previdnost – Drug temelj vincencijanske duhovnosti je Božja previdnost. Sv. Vincencij, ki je popolnoma zaupal v Previdnost, je sam postal Previdnost za druge, za uboge. »Toda dajmo to vodstvo modri Božji previdnosti. Imam posebno pobožnost, da ji sledim; in izkušnje mi kažejo, da je v družbi naredila vse in da jo naše previdnosti ovirajo« (Coste II, 418–419, Pismo 678 Bernardu Codoingu).

Molitev – Tisto, kar je sv. Vincencija naredilo za mistika ljubezni, je dejstvo, da je bila molitev v središču njegovega življenja. Postala je sila, ki spreminja. Molitev je stanje duha, stalen odnos z Jezusom. Govorim, poslušam in delim z nekom, ki je »Ljubezen« mojega življenja in komur goreče želim biti podoben.

»Verjemite mi, gospodje in dragi bratje, to je nezmotno načelo Jezusa Kristusa, ki sem vam ga v njegovem imenu pogosto omenjal, da brž ko je srce prazno samega sebe, ga Bog napolni; Bog v njem prebiva in deluje. Želja po osramočenju pa nas oprosti samih sebe, in to je ponižnost, sveta ponižnost; in tedaj nismo več mi, ki delujemo, ampak Bog v nas deluje in vse bo šlo po sreči.« (Coste XI, 312. Konf. 141, sept. 1655)

Bolni in ostareli – Sv. Vincencij večkrat govori o vlogi bolnih:

»Ampak za Družbo, ubogo Družbo! Oh, nikoli naj se ne dovoli nič posebnega ne v živežu ne v obleki. Vedno pa izvzemam bolne, oh! uboge bolnike! Za njihovo postrežbo bi bilo treba prodati celo cerkvene kelihe. Bog mi je glede tega dal nežnost in prosim ga, da bi tega duha dal Družbi.« (Coste XII, 410. Konf. 220 o uboštvi, 5. 12. 1659)

»Kjerkoli pa bolnika obiščejo, doma ali zunaj, naj ne gledajo v njem človeka, marveč Kristusa, ki zatrjuje, da se ta ljubezen njemu izkazuje.« (Splošna pravila Misijonske družbe, VI, 2)

Vincencij Pavelski je s tem, da je postal »mistik ljubezni«, razumel in živel odnos do bolnih in starejših po Jezusovem zgledu.

Na začetku tega pisma sem zapisal, da se razmišljanja teh šestih let o tem, kaj pomeni postati »mistik ljubezni«, tu ne ustavijo; še naprej se potapljamo v to bogastvo in globino.

Da med tem romanjem ne bi obupali, se spomnimo, da nas je Jezus poklical, naj mu sledimo na poti našega poklica. On vedno ostaja z nami, prav tako tudi Naša Gospa čudodelne svetinje, sv. Vincencij Pavelski ter vsi drugi svetniki, blaženi in Božji služabniki male Družbe. Naj še naprej posredujejo za nas!

Vaš brat v sv. Vincenciju
Tomaž Mavrič CM
generalni superior •

»Glej, Gospodova služabnica!«

Pogovor s s. Terezo Simonović iz skupnosti HKL v Voloskem pri Opatiji ob njenem zlatem poklicnem jubileju

Pripravila s. Ljubica Jozić HKL

Ob praznovanju jubileja v župniji

Sestra Tereza, to leto je zate jubilejno, saj si se v januarju Bogu zahvalila za milost poklica v posvečeno življenje ter služenja Bogu in bližnjim kot članica Družbe hčera krščanske ljubezni sv. Vincencija Pavelskega. Nam lahko poveš, kdaj in kje si praznovala svoj zlati jubilej?

50-letnico poklica sem najprej obhajala skupaj z župnijskim občestvom v cerkvi sv. Ane v Voloskem pri nedeljski sveti maši,

23. januarja 2022. Sicer sem v Družbo vstopila 25. januarja in ta datum je zame zares jubilejni.

V župniji so mi g. župnik in verniki pripravili presenečenje. Bilo je zelo lepo bogoslužje ter toplo, iskreno voščilo, kot je ob takih priložnostih navada. Moje misli so se hvaležno dvigale k Bogu, da sem večino svojega življenja in delovanja preživela prav v tej župniji.

Sama sem sicer želela, da bi to obletnico praznovala skromno v sestrinski skupnosti, kakor je pri nas navada, toda tudi tukaj vidim Božjo previdnost, ki vse vodi. Upam in verjamem, da je to praznovanje bilo za mnoge naše župljane pričevanje o lepoti Bogu posvečenega življenja. Naj bo vse Bogu v slavo.

Kako in kdaj pa si začutila Božji klic in kako se je odzvala tvoja družina, ko si jim povedala svojo odločitev?

Rojena sem v kraju Šašare v župniji Letnica na Kosovu. V tej župniji so živele in delovale sestre usmiljenke. Odkar se spomnim, sem se rada vrtela okoli njih. Videla sem, kako so dobre in požrtvovalne in kako z ljubeznijo skrbijo za uboge, bolne in zapuščene. V našem kraju ni bilo zdravnika. Sestre so imele ambulanto, ljudje so se k njim zatekali z zdravstvenimi težavami. Uspešno so jim pomagale; le če je bilo kaj hujšega, so jih pošiljale v bolnišnico k zdravnikom. Obiskovale so bolne in pomoči potrebne tudi po okoliških vaseh. Kadar je katera prišla v našo vas, sem jo, če sem le mogla, spremljala, da ni šla sama. Med potjo sva molili rožni venec.

K sestram so se zatekali vsi: Srbi, Albanci, Hrvati in celo muslimani so pri njih iskali pomoč, šle so tudi na njihove domove k bolnikom. Vse so sprejemale brez razlike z odprtim srcem, niso gledale na narodnost, niti na vero, v vsakem človeku so videle brata in sestro v Kristusu. Vse to me je privlačilo, da sem želela biti ena izmed njih.

Odrasla sem v zelo verni in složni družini. Bilo nas je pet otrok: brat in štiri sestre, od katerih sem najstarejša. Starši so bili

zelo predani Bogu in Cerkvi, bili so nam otrokom prvi veroučitelji, vzgajali so nas v krščanskem duhu. Redno smo molili rožni venec in obiskovali nedeljsko sveto mašo.

Odrasla sem v zelo verni in složni družini. Bilo nas je pet otrok: brat in štiri sestre, od katerih sem najstarejša. Starši so bili zelo predani Bogu in Cerkvi, bili so nam otrokom prvi veroučitelji, vzgajali so nas v krščanskem duhu.

Božji klic sem začutila zelo mlada in nikoli nisem podvomila o njem. Domači so me podpirali in zame molili, obenem pa so me spodbujali, naj resno premislim, saj če se za poklic odločim, je treba vztrajati in ostati Bogu zvest. Tudi pozneje so me starši vedno podpirali z molitvijo. Naj jim bo Bog v večnosti bogat plačnik, pa tudi vsem drugim, ki so mi pomagali na poti za Kristusom.

Kako je potekala tvoja priprava in kje je bilo tvoje prvo poslanstvo in služenje?

Ko sem se priglasila, so me letniške sestre v dogovoru s predstojniki poslale v Beograd, kjer so imele usmiljenke takrat provincialno hišo. Ker sem bila premlada, nisem mogla

V župnijski cerkvi Sv. Ane

takoj v semenišče (noviciat), zato pa sem ta čas izkoristila za katehetske izpite in učenje igranja na harmonij, kar mi je za poznejše poslanstvo zelo koristilo.

Ko sem dopolnila 18 let, sem šla v semenišče, kasneje pa obiskovala tudi srednjo medicinsko šolo. Leta 1977 so me poslali v Volosko, kjer sem v Domu za ostarele delala kot medicinska sestra. Potem se je v župniji pokazala potreba za katehistinjo, za delo z otroki in mladimi. Tako sem z dovoljenjem predstojnikov opustila delo v

Domu in se vključila v župnijsko pastoralo: verouk, skrb za zakristijo, igranje v cerkvi, otroški zbor, pozneje tudi pevski zbor odraslih. Leta 1991 sem začela poučevati verouk v državni šoli, v župniji pa je ostala kateheza samo kot priprava za prvo sveto obhajilo in birmo.

Lahko bi rekli, da si tukaj, v župniji Sv. Ane, »doma«. Koliko časa si tu delovala v pastoralni in v šoli?

Sedaj sem tukaj že 35 let. Leta 2019 sem se kot veroučiteljica upokojila, v župniji pa sem, hvala Bogu, še vedno aktivna. Poučujem in pripravljam otroke za prvo sveto obhajilo in birmo, sem zakristanka, igram v cerkvi in delam drugo, kar je potrebno.

Med tem časom si bila dvakrat premeščena v druge skupnosti. Kje si živela in kakšno poslanstvo si tam opravljala?

Po 20 letih življenja in delovanja v Voloskem so me predstojniki prosili, ali bi šla v Karitasov dom v Oborovo, v zagrebško nadškofijo, pomagat invalidnim otrokom. Tam sem delala kot medicinska sestra dve leti. Nato sem se vrnila v Volosko in nadaljevala delo v šoli in na župniji.

Leta 2002 me je čakalo novo poslanstvo v župniji Novigrad na Dobri pri Karlovcu. Tudi tam sem poučevala verouk v šoli in na župniji, vodila pevski zbor, skrbela za zakristansko delo in drugo, kar je bilo potrebno v župniji.

Leta 2011 me je Bog želel imeti nazaj v Voloskem. Sedaj sem tukaj, dokler bo Božja volja.

Verjamem da je bilo pri tvojem katehetskem delovanju veliko lepih dogodkov; kaj ti je posebej ostalo v srcu?

Delo z otroki in mladimi me je zelo veselilo. Trudila sem se, da bi jim veroučne ure ostale v lepem spominu, da pri maši aktivno sodelujejo in slavijo Boga. Tako smo z otroškim zborčkom poživili mašna slavlja in tudi župljani so bili tega veseli.

Na cerkvene praznike in druge posebne dneve v letu, kot na npr. božič, prvo sveto obhajilo miklavževanje in materinski dan so otroci sodelovali s priložnostnim programom. Slavja so bila prisrčno slovesna. Vse to zahteva trud, a se splača. Otroci so vedno ustvarjalni in vedela sem: čim več bom od njih zahtevala, tem več bodo dali. Vse sem delala z namenom, da otroci vzljubijo Kristusa in spoznajo, kako je lepo s svojim sodelovanjem v župniji slaviti Boga.

Trije tvoji veroučenci so izbrali pot za Gospodom in so danes duhovniki. Kako gledaš nanje in kaj bi sporočila mladim glede Boga posvečenega življenja?

Lahko si mislite, kako sem vesela teh duhovnikov in Bogu zanje hvaležna! Zanje molim in želim, da bi do konca vztrajali v zvesti hoji za Gospodom in bili dobri duhovniki. Dva od njih sta iz Voloskega, tretji je iz Duge Rese pri Karlovcu, kjer sem tudi poučevala, ko sem bila v Novigradu na Dobri. Ko sem učence spodbujala, naj gredo ob nedeljah redno k sveti maši, mi je enkrat pri verouku rekel: »Sestra, moja mama ne hodi k maši, a jaz jo bom pripeljal k Bogu.« In res jo je ...

*Mladim želim sporočiti,
da Gospod tudi danes mnoge kliče,
naj gredo za njim.*

*Zato bodite pogumni,
če se čutite nagovorjene
in darujte Bogu svoje življenje.
Tako boste znamenje Božje ljubezni
do vseh ljudi.*

Vesela sem tudi številnih mladih laikov, zavzetih vernikov. Nekateri so aktivni v župniji in pričujejo za Kristusa. Ko se srečamo, se radi spominjamo dogodkov iz veiroučnih dni.

Mladim želim sporočiti, da Gospod tudi danes mnoge kliče, naj gredo za njim. Zato bodite pogumni, če se čutite nagovorjene in darujte Bogu svoje življenje. Tako boste znamenje Božje ljubezni do vseh ljudi. Ne mislite, da je duhovni poklic za nekoga drugega; vprašajte se, če ne kliče Bog ravno vas. Če mu sledite, boste srečni.

S. Tereza, Bog povrni za prijeten pogovor in tvoje življenjsko pričevanje. Ob njem smo lahko začutili lepoto Boga posvečenega življenja in služenja. In tudi v imenu bralcev Vincencijeve poti iskreno voščilo za tvoj zlati jubilej! •

Nova hiška

– novo upanje revne albanske družine

s. Francka Saje HKL

Ko sem lansko jesen obiskala naše skupnosti v Albaniji, sem se imela priložnost srečati tudi z nekaterimi ubogimi, ki jim sestre s pomočjo dobrotnikov, naše province in Družbe poskušajo pomagati. Tako so me sestre iz Gramsha peljale na obisk k revni šestčlanski družini v nekaj kilometrov oddaljeno hribovsko vas. Čeprav so mi že pred obiskom pripovedovale presunljivo zgodbo te družine, je bilo še bolj pretresljivo

videti resničnost njihovih življenjskih razmer od blizu. V prošnji dobrotnikom za pomoč tej družini jih je s. Flora takole opisala:

»Velikokrat se počutim nemočno, da bi lahko dobro predstavila težke materialne razmere, v katerih živijo prebivalci v vaseh po hribih okrog Gramsha. Videla sem že veliko revščine in uboštva. Tudi sama sem odraščala v revni družini, vendar vsega tega ni mogoče primerjati z razmerami, v katerih živi mala Rafaela. Je prvorojenka, šteje komaj šest let. Sram jo je, kadar družina dobi obisk, saj vsi živijo v eni sobi, ki jo uporabljajo kot kuhinjo in spalnico. V njej živi skupaj s svojimi starši in tremi mlajšimi brati. Majhna soba si tega imena pravzaprav sploh ne zasluži, saj gre za prostor v velikosti dva metra krat poltretji meter, katerega tla so razpokana in polna lukenj.

Hiter pogled na zunanost stare hiške še nekoliko zakriva njeno borno notranjost

Starša sta brezposelna. Rafaelina mama ima 36 let, a na zunaj deluje, kot da bi bila njena babica. Vsak mesec jim prinesemo hrano in vsakič nas obide žalost. Ko gledam to družino, vedno pomislim, da imam na mizi vsak dan kruh, in ne samo kruh, še kaj več. Toda Rafaelini starši za svojo malo hčer in njene tri brate ne zmorejo priskrbeti niti kruha. Oče je pred izbruhom pandemije odhajal na trimesечно delo v Grčijo, potem zaradi zaprtja mej to ni bilo več mogoče. Poleg borne razpadajoče bajtice ima družina 1200 kvadratnih metrov zemlje, na kateri

pridelajo nekaj zelenjave. Imajo tudi kravico, ki smo jim jo kupile z vašo pomočjo.«

Z darovi dobrotnikov in zavzeto pomočjo sester je v žalostno resničnost te družine posijal žarek novega upanja – na njihovi parceli je bila zgrajena majhna nova hišica.

Resničnost razmer, v katerih je živela in spala družina

Nova hiška — novo upanje družine

»Kuhinja, kopalnica in pralnica« pod nadstreškom

Novo upanje — nova hiška poleg stare razpadajoče — se rojeva za drugo družino

Prav v dneh našega obiska se je družina iz stare počasi selila vanjo. Z njo se je rodilo novo upanje, da se bo na materinem resnem in prezgodaj ostarelem obrazu zarisal nasmeh in v otožnih očeh oživel lesket radosti življenja. •

Svinčnik Zanj

Zala in Elizabeta

Še zaslužena malica pred vzponom na planino Uskovnico

V petek, 11. marca, smo se z našim otroškim pevskim zborčkom odpravili na pevski vikend v Bohinju. Kot vsako leto smo prišli v koč v dveh izmenah. V prvi smo bili Zala, Elizabeta, Maruša in Miha z Boštjanom. Za večerjo smo kot že po tradiciji imeli palačinke, ki jih je prva ekipa pridno spekla. Zvečer smo se igrali nekoliko prilagojen Activity, pri katerem smo ugotovili, o kom se bomo tokrat pogovarjali. Letos je bila to sv. Mati Terezija. Z nami je bila tudi s. Vlasta, ki je pripravila kateheze.

Naslednjega dne nas je zjutraj zbudila pesem o Materi Tereziji. Dopoldne smo peli in se pogovarjali o njenem življenju. Izvedeli smo, da je bila zelo dobrodušna, pogumna in dobrotljiva. Popoldne je sledilo sankanje na bližnjem hribu. Nato smo pojedli malico in se odpravili na sprehod. Med hojo smo se pogovarjali in se VELIIIIKO smejali. Ko smo prišli nazaj do naše koč, smo začeli peči piškote. Med peko nas je nekaj deklet pospremlilo s. Vlasto do avta, saj nas je žal zapustila že v soboto zvečer.

V nedeljo nas je obiskal župnik Grega, da smo skupaj obhajali sv. mašo.

Imeli smo se ZELO dobro in upamo, da bomo naslednje leto spet prišli. ●

Pogovori in razigranost

Sankanje in smeh

Pisali smo pisma našim molitvenim sponzorjem
— sestram

»Ne bojte se, jaz sem z vami vse dni do konca sveta«

s. Barbara Peterlin MS

Jutro, 24. februarja 2022. Po dolgem času sem spala neverjetno dobro. Nisem se zbudila niti ob pokih zaradi napada na Kijev. Kot da bi mi Gospod dal trden spanec, da bi zmogla dolgo pot, ki je bila pred nami. Tudi ko sem zjutraj prezračevala sobo, se mi pok z ulice niti ni zdel ne vem kako sumljiv. Saj je zadnje tedne pokalo vsak večer. Med jutranjo molitvijo pa so nam že povedali, da nas je napadla Rusija. Nismo imele veliko časa, da se odločimo in pripravimo za pot iz Kijeva. Vodial nas je

stavek vstalega Jezusa: »Ne bojte se, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

Po štiriindvajsetih urah vožnje smo prispele v našo skupnost na Zakrpatju. Tu smo dobro in na varnem. Veliko molimo in k molitvi vabimo tudi druge ljudi. Po sv. maši imamo vsak dan adoracijo, križev pot. Pri nas v samostanu s skupino žena vsako popoldne molimo rožni venec. Ponoči imamo sestre neprekinjeno adoracijo. V nedeljo smo v vasi organizirale skupno

Kapelica Brezmadežne in čudodelne svetinjice na železniški postaji v Kijevu

Pomoč, namenjena v Kijev

Med molitvijo rožnih vencev s samostanski kapeli

molitev vseh kristjanov. Tako smo se pred krajevno skupnostjo zbrali rimokatoličani, grkokatoličani, pravoslavni in protestanti. Zgodovinski trenutek! Prisoten je bil duh edinosti. Vsi duhovniki so bili po končanih molitvah ene misli, da s skupno molitvijo nadaljujemo vsako nedeljo.

V naši in okoliških vaseh je približno tisoč beguncev. Tudi me sodelujemo pri organizaciji nastanitve, pri prevozi iz mesta, kuhanju. Pred nekaj dnevi je k nam prišla družina s tremi majhnimi deklicami. Sosedje so takoj priskočili na pomoč. Gospa, ki ima kravo, jim bo nosila

Skupna molitev pravoslavnih, protestantov, grkokatoličanov in rimokatoličanov v vasi

V Kijevu se že veselijo slovenskih darov

mleko, druga sosedka se je ponudila, da jim lahko pere, tretja je prinesla ozimnico. Kako lepo je videti, ko se dobrota širi.

Tudi v Sloveniji ste neverjetni. Hvala Bogu, da se toliko moli, vesele pa smo tudi dobrote, ki je neustavljiva, pa tudi vseh drugih iznajdljivih načinov, ko se vsak po svojih močeh trudi za dobro Ukrajine. Že v začetku marca je v Ukrajino prispel prvi tovornjak pomoči iz Slovenije. Lazarist g. Vitalij ga je srečno pripeljal celo v Kijev. Z našimi prostovoljci smo na zvezi. Zelo so požrtvovalni. Veliko hrane so že spravili do ljudi, prav tako zdravila v bolnišnico, material za ranjence na fronto.

V zadnjih nekaj dneh so se stvari glede zdravil precej spremenile. V lekarnah že ni zalog, marsičesa se ne da več kupiti, kot na primer inzulina in zdravil za zdravljenje astme. Starejše ljudi in psihiatrične bolnike skrbi, kako bo čez mesec, ko jim bodo zdravila pošla – bodo v lekarnah lahko še

kaj kupili? Sedaj prosimo, da zbirate vsa zdravila, ki še imajo rok uporabe, in jih oddate v lekarni, ker bodo tako najlažje po Karitas prišla do nas.

Veliko časa nam vzame organizacija pomoči. Telefoni včasih zvonijo kar naprej. Razmere so neobičajne, težke. Preden se znajdemo in najdemo najboljšo rešitev, porabimo veliko časa. Čuti se velika povezanost, enost. Nihče več ne gleda le nase in na svoj užitek. Ljudje se

žrtvujejo, pomagajo po svojih močeh, vsak, ki kaj ve in zna, priskoči na pomoč, s čemer lahko. To je nekaj zelo lepega. Ko nekaj delaš, pa ti vsi želijo pri tem pomagati. Od prodajalk v trgovini do sosedov, ki prinašajo svojo ozimnico, do šoferjev kombijev pa mojstrov, ki znajo marsikaj popraviti.

Vsak dan smo hvaležne za življenje, za mir na našem koncu države, za vse, kar imamo, da lahko molimo in po svojih močeh še tudi kaj pomagamo trpečim. Hvaležne in ganjene smo nad odprtostjo in dobroto ljudi v Sloveniji in drugod po sevtu. Koliko pomoči se je že zbralo v zelo kratkem času, kako so ljudje organizirani in požrtvovalni pa tudi pripravljeni za vsako pomoč. Hvala tudi vsem, ki vztrajate v molitvi, prosimo vas zanj še naprej. Bog vam obilo poplačaj, nam pa nakloni tako željeni mir. •

Po stopinjah

s. Sonja Pirc MS

Ujeta v covid izolacijo rada prisluškujem tišini.

Glasovi vseh v neposredni bližini postanejo takoj bolj zgovorni. Spojim jih s preteklostjo in se vidim v zgodbi, ki jo je Gospod že daleč pred menoj oblikoval.

Bil je dan pred sedmimi leti, ko smo v Štepanji vasi z veseljem pričakovale obisk g. Tomaža Mavriča, generalnega superiorja, takrat predstojnika skupnosti lazaristov v Ukrajini. Spomnim se, da je prišel kar v kuhinjo. Zelo se je zanimal za vse in z navdušenjem pripovedoval o njihovem delu v Kijevu. V ospredje je kot vedno postavljal delo z ubogimi, povezovanje med Vincencijevimi in v tistem trenutku Vincencijanski tečaj v Parizu, ki naj bi bil tokrat prvič »medvincencijanski«.

Po dobroti predstojnic in vseh sester sva se ga udeležili skupaj s s. Jelico iz hrvaške province in še dveh naših sester iz Benina.

Mesec dni smo skupaj hodili po poteh sv. Vincencija, bivali v Parizu pod streho ustanovitelja in bili kot ena družina. Z mnogimi na začetku še nepoznanimi obrazi smo si kar kmalu postali domači. Govorili smo različne jezike, a sporazumeli smo se končno v enem.

Pred kapelo nekdanjega dvorca Brandisovih

Med udeleženci so bili tudi sestre in bratje iz Ukrajine, Slovaške in Poljske. To so zdaj dežele, s katerimi nas mediji neprestano povezujejo zaradi nepredstavljivo tragičnih dogodkov, ki smo jim zadnje tedne priča. Ponovno so oživele naše vezi, ki so bile v šestih letih poniknile v že skoraj samo predpraznično dopisovanje.

Kako zdaj živijo? Kaj je z njimi? So sploh še živi in ali kaj potrebujejo? Take so zdaj moje misli. Njim in sebi zastavljam taka in podobna vprašanja, kot jih zastavljamo tudi našim sestram v Zakrpatju. Vsi, od prvega do zadnjega, se priporočajo najprej in predvsem v molitveno podporo. Sprašujem se, ali ob vsem, kar vidim, verjamem toliko vanjo kot v delo svojih rok. Kaj pa naj zdaj od tu sploh naredim?

*»Zgodovina je učiteljica življenja,«
vendar smo slabi učenci.*

Na preizkušnji je moja vera in neprestano gledam v obličje Gospoda. V nepopisno trpljenje je pogreznjen Jezusov obraz, kakor v dneh pred vstajenjskim jutrom. Vendar se razodeva Njegovo usmiljenje po srcih

in rokah mnogih. Z neustrašeno voljo in ganljivim sočutjem pristopajo nešteti k tem nesrečnim množicam, ki za ohranitev golega življenja za sabo puščajo vse, ne le materialne dobrine, ampak tudi svoje najdražje. Verjamem, da sta dobrota in ljubezen tisto edino, kar bo iz zavozlanosti nerazumljivega spletlo nove vezi. Ne nazadnje pa je tu še kri mučencev, ki v skrbi za dobrodelnost, ostajajo v ozadju in so seme za rojstvo novega prerojenja.

»Zgodovina je učiteljica življenja,« vendar smo slabi učenci. Rane, ki so jih povzročile vojna na Balkanu in tolike druge, ki se po svetu bijejo še zdaj, se še niso zacelile, pa si že zadajamo nove. Res preveč za mojo skromno žensko pamet.

Bolnik, ki sem mu ta čas blizu, je pritisnjen s križem neozdravljive bolezni v nov svet. Življenje se mu je zavrtilo z novo hitrostjo, za katero se je že zdelo, da ni več mogoča. Pa kam naj tudi ponikne bogato

Na obisku

Ob Dravi

življenje, ki je bilo vedno naravnano k drugemu? Tako za vedno ostane! In vedno me preseneča. V spodbudo mi je, ko po svoji izkušnji kot zdravnik – prostovoljec v našem Karitas, potem v Sarajevu takoj po vojni in tudi v Albaniji – zdaj z vidno bolečino spremlja dogajanje v Ukrajini.

»Oh, če bi le bil zdrav, bi takoj šel na pomoč!« so njegove besede. »Če bo sila, pa lahko dam na razpolago del svoje hiše za stanovanje kakšni mami z majhnimi otroki. Saj boš pogledala malo nanje, ne?« se obrne k meni čisto resno že takoj prve dni. Priznati moram, da meni tisti trenutek kaj takega še ni prišlo na misel. Obstala sem.

Zdaj pa je tudi darovanje lastnega življenja pomoč, morda največja in največ vredna. Vedno je nekaj, kar lahko naredimo na poti k drugemu. Življenje in smrt si vedno podajata roke.

Ravno v trenutku, ko so prišle prve vesti o napadih, so mi sporočili tudi, da se je v Gospodu za vedno poslovila gosa, ki sem

k njej hodila noč za nočjo, več kot eno leto. Na god sv. Matija zjutraj po sedmi uri se je zgodilo. Kakšen nepozaben spomin bo ostal. Gospod ji je prihranil bolečino, da bi sploh slišala za nastalo vojno. Kot otrok je namreč že mnogo pretrpela zaradi nje. Zdaj pa bo naša priprošnjica.

Vsi ti, ki si med seboj pomagamo, širimo in bogatimo našo redovno družino in skupnost občestva. Zdi se, kot da postajamo ena velika družina.

Zelo rada sem pridružena tudi članom Vincencijeve zveze dobrote (VZD) z Mirenskega gradu, ki nas prostovoljce zelo rodovitno povezujejo v širšo skupnost Vincencijevih. V tem času srečanj in učne pomoči na daljavo so padle še zemljepisne ovire. Tako se lahko pridružim vsaj v prav majhnem deležu tudi sama. Videti in sodelovati z obrazi od mladih do tistih zrelih let in spremljati vsa prizadevanja odgovornih je spet spodbuda, s katero smo bogatejše v vsej skupnosti v Mariboru, kakor ima vsaka od nas še svoje lastno poslanstvo. •

Dom sv. Jožef v vzratnem ogledalu

Irena Švab Kavčič

V prvih mesecih novega leta pripravljamo letna poročila, načrte za prihodnje. Običajno rutino je lani prekinila pandemija, zaradi katere je bilo dovoljeno poročila oddati tudi nekoliko kasneje. Ko je že kazalo, da bomo v Sloveniji po dveh letih od potrditve prvega primera okužbe z virusom SARS-CoV-2, lahko zaživel običajnejše življenje, je normalizacijo onemogočila druga nepredstavljiva nevarnost. Dejanja, ki so jih z lahkomišelnostjo izrečenimi besedami opisovali v našem dnevnem političnem prostoru, se z vso težo sipljejo po ljudeh nedaleč stran.

Ko to pišem, je 11. dan, odkar nekaj sto kilometrov od mojega doma mnogi izgubljajo svoje domove. Nova realnost naših življenj je negotovost, krhkost in ranljivost. Zato me priprava letnih poročil navdaja s hvaležnostjo. Za nami ni lahko leto. Ob vplivu covida-19 smo bili deležni mnogih, tudi lepih doživetij. Spoznali smo, kako smo odvisni drug od drugega, kako dejanja posameznika vplivajo na življenje skupnosti. Ko se v mislih vračam v prve mesece preteklega leta, se spomnim blagoslova Doma s kadihom na sv. Tri kralje. S tem in podobnimi običaji poskušamo ohranjati vrednote, ki so dragocene stanovalcem in vsem, ki se z njimi srečujemo. Tudi v tako spremenjenih okoliščinah skušamo graditi skupnost, kjer se vsi počutimo sprejete in dobrodošle. K temu sodi tudi skupen obed.

Vse do epidemije smo vsako opoldne skupaj obedovali lazaristi in zaposleni. Ni čudno, da je praznik kulture lani namesto v glasbenih ali literarnih tonih stalnega scenarista g. Jožeta tokrat odmeval v izbranem jedilniku. S pripravo prave kulinarične umetnosti nas je opomnil, da kultura vključuje tudi obedovanje, obnašanje pri mizi in naše odnose nasploh.

V mesecu marcu smo se, preizkušani v epidemiji na Jožefovem hribu, povezali v plesu Jerusalema. Posnetek, ki je v celoti rezultat našega dela, je še vedno deležen pozornosti na You Tubu in se bliža 200 tisočim ogledom. Izročali smo se v Božje varstvo in v maju, ob 13. obletnici delovanja Doma, s petimi litanijami izvedli prvo prireditev po daljši prekinitvi. Obiskal nas je minister Janez Cigler Kralj s svojo ekipo. Stanovalci so jim pripravili topel sprejem. Minister nam je v imenu Vlade Republike Slovenije izročil priznanje za požrtvovalno delo. V poletje smo vstopili nekoliko bolj sproščeno, izvedli družabno poletje, a je jesen spet prinesla dodatne omejevalne ukrepe. Napovednik prireditev je zajel krajše obdobje, veliko dejavnosti smo prenesli v spletno okolje.

Hvaležni smo za vso podporo in razumevanje, ki sta bila potrebna, da smo zmogli premagati izzive tega leta. Obžalujemo, če smo v strahu, da bi ne

V izrednih razmerah smo kapelo sv. Eme, v izogib okužbam, uporabljali za več namenov, predvsem zaradi možnosti video predvajanja v sobe naših stanovalcev; omenjeno tehniko smo še razširili in jo prilagodili za prenos dogajanja iz celega Doma, kapelo pa predali svojemu namenu.

naredili vsega, kar je mogoče, da bi preprečili vnos virusa v Dom, koga prizadeli. Vodila nas je iskrena skrb, da bomo svoje delo opravili najbolje. Pri tem je bilo kdaj boleče tudi za nas. Zlasti v trenutkih, ko smo občutili nemoč zaradi nespoštovanja ali omalovaževanja naših prizadevanj pri tistih, ki so nam najbližji. Želim si, da bi lahko zapisala, da iz izkušnje preteklega leta izhajam bolj optimistična. A je razlogov za to vse manj. Opogumljajo zgledi junakov v ne tako oddaljeni soseščini. Tudi tam so bratje lazaristi, ki sledijo vodilu, da ko mislimo, da smo naredili vse, preverimo in naredimo še več. Mislim nanje in na njihove sobrate v preteklosti. Po prebrani knjigi *Ukrajina joka*, se krepi zaupanje, da bodo v pravem trenutku poslani pravi ljudje, po katerih bo spet zmagalo Dobro.

Ne, ne vem, kdaj bo to in koliko žrtev, ne le v vojnih razmerah, bo potrebnih, da bomo presegli egocentrizem. Želim si, da bi nam post, kot čas posebnih milosti, odpiral oči za potrebe drugega, za odkrivanje svojega poslanstva, mesta v svetu, ki je vsak dan manj rajski, a žejen Besede. Vsi, združeni v uresničevanju karizme Vincencija Pavelskega, imamo zgled, na nas je le odločitev, koliko ga želimo videti. Kot vedno je izbira in s tem tudi odgovornost na vsakem od nas. Tudi za držo, ki vliva upanje, ki vztraja, tudi ko ni več izgledov za izboljšanje, in z vedrino duha kljubuje vsakič in vedno znova. •

Mirenski Grad približajmo ljudem

Andreja Ličen

Ste vedeli, da je v Sloveniji 7 svetih stopnic?

Svete stopnice (italijansko Scala Santa) so niz 28 stopnic iz belega marmorja, ki naj bi jih sveta Helena v 4. stoletju prinesla v Rim. Po teh stopnicah naj bi Jezus stopal do Pilata, ki ga ja obsodil na smrt. V krščanstvu se je razvila pobožnost, da so se verniki po kolenih povzpeli po svetih stopnicah in v molitvi izročali Bogu svoje prošnje. Posnetki svetih stopnic, ki jih najdemo v bližini balizike sv. Janeza v Lateranu in z njimi povezana pobožnost, se je razširila po vsem svetu, med drugim tudi v Slovenijo. V Sloveniji poznamo 7 podobnih objektov. Eden od teh je na Mirenskem Gradu.

Pobožnost čaščenja Jezusovega trpljenja je na Mirenskem Gradu spodbujal mirenski župnik Peter Marušič. Leta 1757 je ob poti na Grad dal postaviti postaje križevega pota, na severnem pobočju pa kapelico svetih stopnic, ki je bila hkrati tudi zadnja postaja križevega pota, in kalvarijo. Pobožnost se je na Gradu močno prijela, saj je dal mirenski župnik Janez Eleršič kasneje, leta 1862, z darovi vernikov postaviti novo cerkev (stara je bila premajhna in v zelo slabem stanju) ter jo posvetil Žalostni Materi Božji.

Z željo, da bi širši javnosti približali bogato kulturno dediščino in pomen Mirenskega Gradu, smo v okviru razpisa Las v objemu sonca, sofinanciranega iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja,

Notranjost svetih stopnic

pripravili projekt z naslovom Mirenski Grad približajmo ljudem.

Projekt obsega ureditev in vzdrževanje kulturne in zgodovinske lokacije ter poživitev turizma. V ta namen bomo uredili in obnovili svete stopnice, odprli stalno učno razstavo in z odstranitvijo arhitektonskih ovir zagotovili dostop gibalno oviranim osebam in staršem z vozički do prostorov v Marijin dom. Poleg tega želimo obiskovalcem Mirenskega Gradu in širši okolici predstaviti bogato kulturno zgodovino tega območja, ki sega v začetke 13. stoletja.

Z ureditvijo klančine v Marijin dom smo začeli sredi februarja. Dela pod skrbnim vodstvom nadzornika Aleksandra Gorjupa in izvajalcev iz Vincencijeve zveze dobrote lepo napredujejo. Takoj ko bo urejena klančina in s tem obnovljen tudi celotni južni vhod v Marijin dom, bomo na hodnikih postavili fotografije Gradu, ki so se ohranile še iz časa pred prvo svetovno vojno, ter izpise člankov iz Soče, Primorskega lista, Gorške straže in drugih o praznovanju Kvatrnice ter zbiranju denarja za nove zvonove.

Sledila bo obnova svetih stopnic in priprava novih razglednic, ki že nastajajo v sodelovanju z ekipo za oblikovanje Vincencijevega koledarja in z Zavodom za turizem Miren Kras.

S projektom želimo Mirenski Grad približati ljudem, razširiti prepoznavnost lokacije z vsem njenim kulturnim bogastvom, razvijati nove storitve na tem območju, dvigati kakovost življenja prebivalcev, razvijati nove poslovne priložnosti zelenega, kulturnega in dostopnega turizma ter izvajati inovativne

Obnova južnega vhoda v MD

programe, ki nastajajo v sodelovanju z Društvom prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote in predstavljajo številne aktivnosti z otroki in brezdomci. Želimo si, da bi Mirenski Grad ne bil samo zgodovinsko pomembna točka, ampak živo občestvo, ki se zaveda bogastva kulturne dediščine in želi vzgajati, graditi in ohranjati lepote Slovenije za prihodnje rodove. •

Svete stopnice

Deset let Doma svete Katarine

Petra Hubad Gabršček

Upodobitev sv. Katarine Labouré, delo slikarja Lojzeta Čemažarja, na pročelju domske kapele tudi mimoidočim predstavlja zavetnico Doma.

Januarja letos je Dom sv. Katarine v Mengšu praznoval svoj prvi okrogli jubilej – deset let delovanja. Skromen, a vendar jubilej, na katerega smo lahko ponosni, predvsem pa zanj hvaležni.

V Žarkih svete Katarine, našem internem časopisu, je bila v enem izmed člankov lepa prispevka. Gre za zapis o parku okoli doma, kjer so bila posajena drevesca, tako majhna, da so dajala občutek, da ne bodo nikoli zrasla. Sedaj pa so to mogočna drevesa, ki dajejo senco in

zaščito. Podobno, se mi zdi, se je zgodilo z našim domom. V desetih letih je postal zavetje že velikemu številu starostnikov. Vsak je imel svoj razlog za prihod k nam in vsak nas je obogatil. Na slehernega izmed njih imamo spomine, o njih hranimo anekdote in izkušnje. In vse to nas je v času desetih let zares obogatilo.

Bogati nas tudi upanje, da bo naš Dom ostal živa ustanova, saj dogodki kot povsod prihajajo tako nepričakovano, kakor tudi neizbežno odhajajo ...

Tudi v avli doma nas pozdravi podoba domske zavetnice s. Katarine ob Marijinem prikazanju.

Sestre usmiljenke, ki so ta Dom s srcem ustvarile, so svoje poslanstvo uresničile in ga še uresničujejo po nas, ki smo v njem zaposleni. Vsak izmed nas skuša z drobnimi, vsakodnevnimi gestami, kot je nasmeh, prijazen pozdrav, objem ali dotik narisati nasmeh na usta stanovalcev; njihovim svojcem pa želimo olajšati sprejeto odločitev o nastanitvi njihovega očeta ali matere k nam.

Seveda desetletnica Doma ne more biti spregledana, zato smo imeli na dan praznovanja zahvalno mašo. Večje praznovanje pa smo predstavili na pomladno-poletni čas, ko se bomo lahko v senci dreves povsneli, jubilej počastili ter praznovali nov začetek – vstop v naslednje desetletje. Seveda, če Bog da! •

Zasajena drevesca v domskem parku so na začetku delovanja Doma sv. Katarine dajala občutek, da nikoli ne bodo zrastle, sedaj pa so mogočna drevesa, ki dajejo senco in zaščito.

V Domu »dišalo« po pustu

Mojca Rus

*Danes bomo krofe cvrli,
kakšno smešno še razdrli,
vso obleko bomo slekli,
se v pajace preoblekli,
s krinko si obraz zakrili –
šeme – v svet se zapodili
žalost vso naj šment pohrusta:
danes šli se bomo pusta.
(Danilo Gorinšek)*

Pust je prav poseben del leta, je tisti čas, ko šeme prevzamejo oblast. In tako se je zgodilo tudi na torek, prvega sušca 2022, v Mengšu. V Domu

svete Katarine je namreč tega dne zavlada pustna oblast. In v čast njenemu poštenemu vladanju smo povabili goste z vsega sveta. Tako so se v pustni povorki predstavile

Toplina in veselje pozorne bližine

Vonj sveže ocvrtih mišk je naznanjal slasten grižljaj

čebelice, Indijanka Bonaventure, beneška gospa, Havajka, miška, Pika Nogavička ter množica metuljkov. Pustno rajanje smo po vseh oddelkih »podkrepili« z zvoki kitare ter slastnimi miškami. Če ne verjamete, pogledjte! •

Tudi navihani Piki Nogavički sta nas nasmejali

Tople besede in pesmi ob zvenu kitare so prebujali veselje v srcu

Duhovni vikend v Podbočju

Angelika Mustar, foto: Nina Hribar

Naj animatorji

MVM ali Marijanska vincencijanska mladina je mednarodno cerkveno združenje mladih. Njegov namen je širiti in predajati znanje in vero. Duhovni vikend, ki je potekal od 25. do 27. februarja 2022 v Podbočju, je bil namenjen pripravam animatorjev za dva počitniška tedna, na katerih se poleti v Izoli zbere skupina različno starih otrok, vse od prvega do osmega razreda. Ta dva tedna sta namenjena spoznavanju Boga, širitvi krščanske vere in druženju.

Na duhovnih pripravah v Podbočju, kjer smo preživeli tri dni, smo skupaj z drugimi animatorji ustvarjali in izpopolnjevali načrt za čas, ki ga bomo preživeli skupaj z otroki. Zbrali smo se vsi animatorji, tisti, ki se srečanja niso mogli udeležiti v živo, pa so imeli možnost sodelovati preko Zooma. Skupaj smo iskali ideje, kako predstaviti temo, tako da bo zanimiva udeležencem, ter za vsak večer oblikovali različne dogodke. Letošnja tema letovanja je življenje svete

Bila je pustna sobota

Katarine Laboure. Rodila se je 2. maja 1806 kot osma od desetih otrok pobožnih kmečkih staršev v francoski pokrajini Burgundiji. Ko ji je bilo devet let, ji je

umrla mama in Katarina je nekaj časa zelo uspešno gospodinjala veliki družini, čas pa je posvetila delu in molitvi. Pri 24 letih ji je le uspelo priti v samostan v Parizu, kjer je doživela videnje Božje Matere Marije. O prikazovanju in Marijini prošnji, naj da izdelati svetinjske s podobo in z napisom, ki ju je videla, je povedala spovedniku, ki je poskrbel, da so izdelali svetinjske, ki so jih poimenovali čudodelne. Na eni strani je upodobljena Marija in napis »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo«, na drugi strani pa črka M, nad njo križ, spodaj pa dve srci, eno s trnjevo krono in drugo, prebodeno z bodalom. Za svetnico je bila razglašena leta 1947. O tem smo poslušali tudi dve katehezi in nato še dve katehezi o Mariji.

Kakšen naj bo animator?

Tisti konec tedna smo tudi dobro jedli, in sicer mlečni riž in palačinke ter krompir in piščanca. Moj najljubši del je bilo druženje. Po številnih igrah za spoznavanje smo drugi večer priredili pustno zabavo in tekmovanje za najboljšo skupinsko pustno masko. Preizkusili pa smo se tudi v plesanju

Nam bo uspelo?

različnih plesov, kot so makarena, belgijski ples in footloose. V prostem času smo se lahko kopali v termalnem vrelcu, saj je ob Leničevem domu naravni izvir.

Ta vikend smo uspešno preživeli in sestavili načrte ter pridobili odlične ideje za duhovne vaje. Zdi se mi, da smo ta čas dobro izkoristili, saj smo se vsi malo bolje spoznali, kar je tudi pomembno za uspeh

Priložnost za igre in druženje

Veliko smo prepevali

duhovnih vaj poleti. Seveda se bomo v prihodnosti še srečevali in se podrobneje posvetili sestavi skupin, katehezam ter zamislim, s katerimi bomo otrokom predstavili izbrano vsebino. Zagotovo bo

pomemben del aktivnosti druženje in trud, da bomo dober vzor mladim. Naš konec tedna smo zaključili s sveto mašo. Po kosilu pa smo še pospravili. ●

Spoznavamo temo

Zbrani pri Gospodovi mizi

Nekaj utrinkov iz življenja MVM Šentvid pri Stični

Melita Rus, foto: Nina Hribar

V šentviški župniji se MVM-jevci srečujemo enkrat na mesec. Srečanje običajno začnemo s pogovorom, kjer si povemo, kaj novega smo doživeli od prejšnjega srečanja, nato pa sledi pogovor o določeni temi. Ker se zelo radi igramo, si običajno »privoščimo« kakšno skupinsko igro, kot sta sadna kupa, psihiater ... Smo pa tudi ustvarjalni, zato pogosto poprimemo za različnimi materiali in ustvarimo lepe izdelke. Ob božičnih ter velikonočnih praznikih pripravimo voščilnice, ki jih nato ponudimo v domači župniji, zbrani darovi pa so namenjeni pomoči potrebnim. Srečanje zaključimo z molitvijo rožnega venca ter z vzklikom »Vse za Jezusa po Mariji!«. •

Izdelovali smo jaslice

Izdelovali smo rožice za mamice

*Moja duša
povelčuje
Gospoda*

*Sprehod po
čudoviti okolici*

Spoznavali smo Brezmadežno

Srečanje zaključimo z molitvijo

V dnevnem centru imamo nove tuše

Tilen Prinčič CM

»Franci, počasi z vrati, ker so v slabem stanju!« »Klemen, a lahko zalepiš ploščico, ki je odpadla v tuših?« To so bila opozorila in prošnje, ki so govorila o tem, da so tuši in kabine v Dnevnom centru za brezdomce dotrajani. Celih 16 let so dobro služili ljudem brez doma, ki so želeli poskrbeti zase, zdaj pa je napočil čas prenove. S skrbnim ravnanjem in rednimi manjšimi obnovami smo jih ves čas ohranjali v dobrem stanju, da so lahko služili svojemu namenu. Vsakemu, ki jih je uporabljal, so sporočali, da osebna higiena prinaša dostojanstvo. To je bil namen tako prve zasnove tušev, kot tudi tokratne obnove, ki smo se je lotili letos pozimi.

Zaradi drugačne zasnove je bilo treba staro kopalnico najprej v celoti porušiti. Za lažji dostop v prostor, smo želeli znižati stopnico na vhodu, utrditi stene, optimizirati velikost obeh tuš kabin. Vse z namenom, da bi bile kopalnice čim bolj uporabne. Vemo, da gre rušenje hitreje od rok kot gradnja, a nam tudi ta ni delala večjih težav.

Najprej smo uredili vodovno napeljavo. V tla smo izklesali nove kanale, obenem pa smo

Tako je bilo videti naše delovno okolje, ko smo porušili stare stene

po stenah napeljali cevi za novo električno napeljavo. Tako smo po nekajdnevnom izkopavanju lahko začeli obnavljati stene. Treba jih je bilo uravnati, nekaj celo na novo postaviti ter seveda na novo ometati. Ko smo vgradili novi kadi, so bile na vrsti ploščice. Tudi to delo, ki zahteva izredno natančnost, nam ni vzelo veliko časa. Po vztrajnem delu v miru in tišini je napočil čas tudi za montažo pip. Tuši so bili obnovljeni in na voljo za uporabo. Veselje ob tem dogodku so pospremili komentarji, da je kot v hotelu in da je zelo nobel. Tako je napočil dan, ko so se prvi nestrpneži že lahko veselili.

Ploščice so dale novim prostorom čisto drug obraz

Novih sten smo bili vsi veseli

Kopalnico z novimi tuši smo obnovili s spretnimi rokami naših zaposlenih, prostovoljcev in tudi uporabnikov, kar že samo po sebi govori, da je njihova vrednost še večja. Ob tem ne gre pozabiti, kako so vsi tisti, ki v dnevni center hodijo na delavnice, vneto čistili prostore po delu. Ves čas nas je spodbujala misel, da so brezdomci brez možnosti uporabe tušev. Voljo in veselje smo našli tudi v želji, da bi v dostopni in lepši kopalnici vsak našel kanček dostojanstva več.

Veseli smo, da je postavitve novih tušev v naš dnevni center prinesla novo veselje in še malo več doma. Še naprej ga želimo graditi skupaj za vse, ki ga iščejo. •

Čeprav še nekončani, novi tuši prav vabijo k uporabi

Pot h Gospodu

Tone Kovačič

Regijsko srečanje KBBI v Mirni Peči z gosti (Pevski zbor Rožmarin in sodelavke Karitas) 2018

Poti h Gospodu so tako čudovito skrivnostne, saj nam ponujajo nešteto iskanj, hrepenenj in spoznanj. So pa hkrati lahko tudi zelo različne in včasih je težko verjeti, ali vodijo k istemu cilju – k Bogu.

Tako Bog kot skrbni Sejalec po naših preizkušenih bratih in sestrah seje dobro seme v zemljo našega srca, pa čeprav pot ni vedno lahka. Hoja po Gospodovi poti je včasih podobna trdi in izhojeni poti, a na njej se najde tudi prgišče zemlje,

kjer seme vzkljuje ter z neomajno vero in upanjem v Božjo pomoč obrodi svoj sad.

Sadove zemlje, združene z Gospodovim blagoslovom, nabiramo tudi v povezavi s Krščanskim bratstvom bolnikov in invalidov ter župnijsko Karitas Mirna Peč. V letih 2015–2019 smo s pomočjo župnijske Karitas pripravili pet zaporednih srečanj bolnikov in invalidov novomeške škofije, ki so nas ne samo razvedrila, ampak tudi duhovno bogatila.

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI) je član Slovenske komisije karitativnih dejavnosti, zato smo povabljeni, da ne glede na naše lastne težave in probleme stopamo k bližnjemu, ki potrebuje našo pomoč in sodelovanje. Pri tem pa sta nam v spodbudo tudi Vincencijanska družina in Slovenska Karitas, s katerima delimo poslanstvo, ki nas kliče h konkretnim dejanjem.

Poslanstvo Bratstva je predvsem v tem, da se trudimo vključiti bolne in prizadete v družbo, pomagati bratu in sestri iz osamelosti, spodbujati k odgovornosti zase in za bližnjega. Smo odprti za vse trajno bolne in prizadete v poškodbah, ne glede na starost, po načelu: vsi dajemo, vsi prejemamo. Velik pomen dajemo duhovnemu življenju, saj nas k temu spodbujajo Jezusove besede: »Vstani in hodi«. Kaj to pomeni? Kljub bolezni, ali pa prav zaradi nje, vsak dan svojemu življenju dajati smisel. Zato je že od začetkov našega gibanja naše poslanstvo tudi oznanjevanje vesele vesti v odrešenje.

Vsak je lahko misijonar v svojem okolju, tudi bolnik. Janja Blatnik je zapisala: »Imam izkušnjo: misijonarjenje bolnika je nekaj posebnega že zaradi občutkov, da njegovo življenje ni samo en velik križ in odvečna teža zanj in za družino in tudi za širšo družbo, ampak bolnikovemu življenju lahko da smisel. Zdravje mi je že zelo opešalo, da ne zmorem velikih, na zunaj opaznih dejanj. Tudi pišem težko. Zdaj zmeraj več molim: za bolnike, ki jih poznam in tudi za tiste bolnike, ki jih ne

Mirna Peč — regijsko srečanje članov 2018

poznam osebno, molim za zdravje vseh ljudi, prosim za Božji blagoslov našega bolnega sveta.«

Kot referent Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov osebno sodelujem v Škofijski komisiji za karitativne dejavnosti Novo mesto. Še posebej sodelujem z Župnijsko Karitas Mirna Peč, ki jo sestavlja skupina 23 prostovoljcev in prostovoljk, za katere lahko rečem, da se še kako zavedajo svojega poslanstva. Pridružijo se nam pri organizaciji srečanj bolnikov, invalidov in ostarelih, po sveti maši pa nas vse pogostijo z dobrotami, ki jih pripravijo njihove spretne roke.

Pri organizaciji teh srečanj se odzovejo tudi drugi ljudje odprtih rok in duha, kot so na primer trgovke v trgovini. To me navdaja z veseljem in upanjem v prihodnost. Drug drugega potrebujemo, da si pomagamo ohranjati svoje človeško dostojanstvo v veri. •

Se znam ustaviti in si vzeti čas za Boga?

Manca Kolić

V kapeli se zvečer, pa tudi še kdaj vmes zberejo študentje.

Ze smo globoko zakorakali v postni čas. Misel se mi ustavi pri domu in duhovnosti. Koliko časa si poleg vseh dogodkov v domu vzamem za Boga? Ves čas samo hitim in skušam loviti hiter tempo današnjega življenja. Včasih težko najdem čas, da se ustavim in umirim. Ravno postni čas pa me vabi, da sem v tišini premišljujem Jezusovo trpljenje. In če pomislim, je v našem domu kar veliko duhovne ponudbe, ki me spodbuja, da se ustavim in globlje zajamem sapo. Večerne molitve, domska maša, rožni venec, postne (in adventne) spodbude, slavlili večeri, študentska skupina, možnost spovedi in pogovora, Exodus, Fiat ... Pri vsem tem se mi zdi, da me najbolj pritegne glasba, ki nas hkrati tudi povezuje. Slavljenje Božje ljubezni s petjem. Saj veš, »kdor poje, dvakrat moli«.

Od danes naprej se bom trudila, da bo moje življenje bolj prežeto z vero, upanjem in ljubeznijo ter da bom večkrat v roke vzela Sveto pismo, kjer mi po Božji besedi govori sam Bog.

Kaj pa ti? Si vzameš kaj časa zase in za Boga? Se udeležiš kakšne duhovne spodbude, ki nam jih ponujajo župnije, Karitas in druge organizacije? Še vztrajaš pri svojih postnih nalogah? Vabim te, da se v tem postnem času večkrat ustaviš in poglobiš svoj odnos z Bogom. Vedi, da ti je Gospod ves čas na razpolago in da čaka nate. Pogosto tiho sameva v cerkvah in kapelah ter si želi tvoje družbe. Kadar koli se lahko oglasiš pri Njem in On te bo poslušal. •

Koronski dnevniški zapisi ...

Veronika Kavčič

Hvaležni v času, ko nas, Bog daj, koronavirus že nekako izpušča iz svojega primeža, je prav, da ne pozabimo in dovolj ovrednotimo vse, kar imamo, česa smo deležni in s kom vse lahko to delimo. Vsak se je v dneh naraščanja okužb spoprijemal z različnimi stiskami, negotovostjo, marsikdo tudi z odgovornim ukrepanjem in skrbnim sočutjem za drugega. Dnevniški zapis stanovalke Študentskega doma Vincencij, Veronike Kavčič, izraža odgovornost, ki jo lahko delimo drug do drugega. Izražena skrb in pričevanje za dobrobit vseh nas naj bosta v spodbudo in opomin, da si vsega nikakor ne moremo prislužiti, da nam nič na tem svetu ne pripada, da pa smo lahko za vse prejeto izjemno hvaležni in iskreni v slehernem doživetem trenutku našega življenja.

4. novembra 2021

S knjigo v roki gledam, kako se hitri test počasi barva s testno raztopino. Bolj za »vsak primer« kot iz resne skrbi za okužbo se danes že drugi dan samotestiram, pred dvema dnevnoma je bil pozitiven sodelavec, pa previdnost ni nikoli odveč pravijo. Nekako nepredstavljivo mi je bilo, da bi se na testu lahko pojavili dve črtici. Poleg tiste kontrolne še tista testna, ki kaže na pozitiven rezultat. Pa vendar se že po nekaj minutah začne nakazovati druga. Zlovešča linija. Ojej, OJEJ ... pa me je res včeraj

zvečer strahotno bolela glava ... opravičim nekaj nujnih telefonskih klicev, v slabe pol ure imam že dogovorjen termin za PCR, doma uskladimo, kako bomo organizirali karanteno in že selim stvari na par kvadratov, ki bodo naslednjih nekaj dni moje domovanje. Ob vsem tem sem zgolj neizmerno srečna, da se po Božji previdnosti ta teden nisem odpravila v študentski dom ...

12. novembra 2021

Danes zaključujem mojih 10 dni na »par kvadratih«. Sedaj lahko z gotovostjo rečem, da se od mene ni okužil nihče. Z veliko žalostjo sicer ugotavljam, da sem izgubila voh. Upam, da se mi čim prej povrne. A kaj več kot en hud glavobol, izgubo voha, dva dni rahle utrujenosti, par skrbi, ali bodo vsi, ki so bili z mano v stiku, ok, in nekaj malo neprijetnih dni zaradi omejenosti na majhen prostor covid-19 od mene ni terjal. Skratka nič hujšega. Na tem mestu je pošteno povedati, da sem cepljena. Polno cepljena z obema odmerkoma pred manj kot pol leta. In (več kot) pošteno se mi zdi deliti moje osebno mnenje, da cepljenje DELUJE. Ja, DELUJE. Bila sem pozitivna tako na hitrem kot na PCR testu, cepljenje okužbe ni preprečilo. Je pa preprečilo hujši potek, dolgotrajne posledice in prenos okužbe naprej. In to je zame več kot dovolj. •

Druženje me spreminja

Kristina Legat

Spuščam se po stopnišču iz prvega nadstropja in poslušam glasove pustne zabave, ki se je začela že pred več kot eno uro. Utrujena, vendar dobre volje, z mislijo na to, da bom srečala veliko sodomovcev, skrbno naredim vsak korak in poskušam prepoznati glasove, ki prihajajo iz kleti. Sliši se glasba, ki jo ustvarja band, in glasove, ki glasno pojejo besedila znanih pesmi. Vstopim in takoj me preplavi občutek topline. Če sem bila pred dvema minutama še v skrbeh, to zdaj ni več pomembno. Kot ogledalo vseh mladih si na obraz nadenem nasmešek. Prijetno je z ljudmi, ki jim lahko zaupaš in oni tebi.

Vsak študent živi svoje življenje, vendar nanj nenačrtovano vplivajo cimri, druženja

ob dogodkih, nepričakovana srečanja na hodnikih, v kuhinji ali v kapeli in domske skupine. Slednje združujejo študente podobnih interesov in talentov. Letos sta na novo zaživi glasbena, plesna in po koronskem premoru tudi športna. Od skupin, ki so se ohranile iz časa pred zaprtjem doma, sta dve umetniški, ustvarjalna in gledališka ter tekaška in študentska. Nabor vseh dejavnosti popestri še skupina za družabne igre. Na srečanjih skupin sem do sedaj vedno globlje spoznala ljudi in se učila poslušanja. Vedela sem, na koga se lahko zanesem in mu sčasoma morda tudi zaupam. Zagnanost vodij skupin in povezanost skupine me vedno znova prevzameta in me navdaja z občutkom veselja.

Na ustvarjalni delavnici delamo lepe in uporabne stvari

Naše želje po druženju so različne, kot smo si sami različni med seboj. Prav zato še bolj hrepenimo po nečem, kar nam je skupno. Študentje se dogovorimo za sočasne vadbe v fitnesu, trkamo na vrata v iskanju igralcev za tarok, redno hodimo skupaj na študentska kosila ali pa skupaj kuhamo.

Kuhinja je kraj, ki sem se ga v začetku svojega domovanja najbolj bala. Sedaj pa ga vidim kot priložnost, da mi drugi polepšajo dan in mi odkrivajo, da se spleča življenje pogledati z več strani, le tako bom lahko spoznala Resnico. Ko se spomnim na kuhinjo, mi v spominu najbolj odmevajo skupne večerje. Skupaj se zberemo, ker smo se slučajno srečali na hodniku ali v kuhinji. Doživetja nas povezujejo tako kot skupni spomini. Z druženjem si delimo hrano in misli, pri tem pa je najpomembnejše, da je za to potrebno dobro srce.

Hvaležna sem, ker lahko odraščam z ljudmi, ki so iskreni, sočutni in pošteni. Besede iskrenih ljudi včasih zabolijo. Čeprav me

Pisana družba:)

v trenutku preplavi slaba volja, vem, da me spreminjajo v boljšega človeka. Privilegij je bivati z nekom, ki te razume in mu lahko zaupaš. V odnosih skupaj rastemo in si pomagamo na poti v Nebesa. ●

Sproščeno vzdušje je del domskega življenja

V spomin zaslužnemu voditelju Združenja čudodelne svetinje – Otrok Brezmadežne

s. Rozalija Laznik HKL

Pokojni vizitator lazaristov Franc Rataj

Lani, 14. oktobra 2021, se je po neozdravljivi bolezni k Bogu Očetu preselil g. Franc Rataj CM, vizitator in narodni voditelj Združenja čudodelne svetinje – v Sloveniji z imenom Otroci Brezmadežne. Leta 2000 je namreč v župniji Šmartno pri Slovenj Gradcu znova oživil to združenje, ki je bilo v

naših krajih razširjeno že med obema svetovnjima vojnoma, saj so se ljudje v svojih stiskah z velikim zaupanjem zatekali k Brezmadežni. Lazaristi, sestre usmiljenke in Marijine sestre so jim radi delili svetinjico, imenovano čudodelna. Osebe, ki so se s pomočjo svetinjice, z vero in zaupanjem obračale k Mariji, so bile

deležne čudežev, velikih milosti, kot je to Marija obljubila sestri Katarini Labouré ob prikazanju leta 1830.

Pokojni g. Franc je z njemu značilnim optimizmom in navdušenjem Združenje vodil dobrih 20 let. Ob vsaki priložnosti je znal prepričljivo spregovoriti o Mariji in njeni priprošnji pri Sinu za nas, ki jo častimo.

Ob njegovi smrti smo prejeli številne izraze sožalja, saj je na srečanjih članov Združenja v Sloveniji, na Hrvaškem in v Srbiji, pa tudi drugače, prepričljivo nagovarjal osebe, ki so se Združenju priključile.

Omeniti želim le nekatere besede, ki govorijo o njegovi priljubljenosti med člani :

»Ob novici, da se je poslovil naš dragi gospod Franc Rataj, sem bila najprej žalostna in nekoliko zmedena. Po pogovoru z drugimi člani Združenja smo se dogovorili, da bomo zanj posebej molili, ko pa bo prenehala pandemija, bomo imeli zanj sveto mašo. Sama sem se namreč v svojih težavah pogosto obračala na pokojnega gospoda. Zelo živo mi je v spominu stavek, ki ga je tolikokrat ponovil: Marija je pomagala, pomaga in bo pomagala! Res je tako. Zuapam, da ga je sprejela na prehodu iz zemeljskega življenja v Božje kraljestvo, kjer uživa večni mir in se raduje z Marijo in svetimi.« (Slavka)

»Pogrešam naša srečanja in g. Franca, njegov prijazen in sijoč pogled, ko nas je spodbujal za dobro ... Večno devetdnevnicno redno molim ob sredah, ko imamo tudi sveto mašo.« (Anica)

»Zelo me je užalostila vest o smrti g. Franca Rataja, ki mi je bil v veliko duhovno oporo in vedno pripravljen za pogovor. Verjamem, da je v nebesih in moli za nas in za vso Slovenijo, kjer smo razpršeni. Upam, da bomo drugo leto spet lahko imeli srečanja. Na Teznem smo se srečanj zelo veseli in vas težko pričakujemo!« (Marija)

»Tudi otroci z motnjo v razvoju smo žalostni, ker je odšel naš dragi prijatelj in duhovnik ...« (Marjeta iz Brežic)

»Izgubili smo našega duhovnika, ki je molil za nas in se nas vsak dan spominjal pri sveti maši. Sedaj mi molimo zanj ...« (Marjeta iz Artič)

»Zelo mi je žal, ker se tudi letos ne bomo mogli srečati pri Srcu Jezusovem na Taboru. Vedno je bilo lepo ob razmišljanju o Brezmadežni. Novica o odhodu narodnega voditelja me je razžalostila, iznenadila ... Prilagam dar za sv. mašo, da bi ostali še naprej povezani med seboj. Molimo skupaj s pokojnim Francem, saj verujemo, da je sedaj z Marijo, ki jo je imel tako rad.« (Cvetka)

»Lani nam je višja sila preprečila, da se nismo mogli srečati, letos pa je še toliko huje, ker se je poslovil naš dolgoletni spremljevalec ...« (Milka)

Takšne in druge podobne misli so zapisali številni člani Združenja, v prepričanju, da bo sedaj pokojni voditelj g. Franc Rataj prosil za vse nas, ki se bomo trudili za nadaljevanje poslanstva, ki ga je z Marijino pomočjo zastavil. Naj se odpočije v miru! •

Odmevi na glasilo Vincencijeva pot

Uredništvo Vincencijeve poti

Uredništvo je na lansko številko Vincencijeve poti prejelo nekaj lepih odmevov. Z voščili in različnimi pozdravi je prispelo tudi kar nekaj prispevkov, Bog vam povrni za slehernega. Ob tem se je porodila misel, da vse bralce naše revije ponovno povabimo k sodelovanju. Najprej seveda tako, da nam pošljete kak prispevek, npr. preprost opis nekega dogajanja iz življenja Vincencijanske

družine. Veseli pa bomo tudi vsakega, še tako kratkega odmeva na to, kako sprejemate Vincencijevo pot, kje vas je nagovorila, kaj vam pomeni ... To bi radi podelili z vsemi, nas pa bo tudi opogumljalo in navdihovalo pri nadaljnjem delu.

Hvala vnaprej! •

Slava Bogu na višavah
na zemlji mir ljudem
Ik 2,11

Spodovau

Hvala za ta
ko bogator nečjo,
ki mi jo pošljete.

Bog z vami in
vaši angeli.

Res lepa in pa
mimiva rečijo.
Imenovana Vincen-
cijeva pot.

Čestitam vam
ob 15 letnici glat
mla.

Zares je glat
silo Vincencijanske
družine.

Vsmiljenke in
lozaristi so mi kar
delno pomagali.

Kati Rihvič Dom
pacitka Krasa 1346 1234

Ena izmed številnih prejetih voščilnic

Spoštovani!

Najlepša hvala za glasilo Vincencijsva pot.
 Ćelim vam milosti polne božične dneve in
 blagoslovljeno novo leto.

Gošta Družina naj Vas varuje, vodi,
 osvčuje in blagoslovja Vas apostolat.
 Mir in dobro in hvalne božične poudare
 z Božjim blagoslovom!

Mirna Harni

Dom sv. Jožef
 Vincencijsva pot
 Plišnikova 29
 3000 CELJE

Dom sv. Jožef
 Vincencijsva pot
 Plišnikova 29
 3000 Celje

Anica (Ana) Dolenec, pridružena članica Družbe hčera krščanske ljubezni

1. 8. 1929–25. 12. 2021

Njena življenjska pot se je začela sredi poletnih dni leta 1929, njen rojstni dan za večnost pa je bil ravno Božič 2021. Bila je četrti otrok očeta Janeza in mame Urške v družini Kovač v Zmincu pri Škofji Loki. Oče je bil mizar, mama gospodinja.

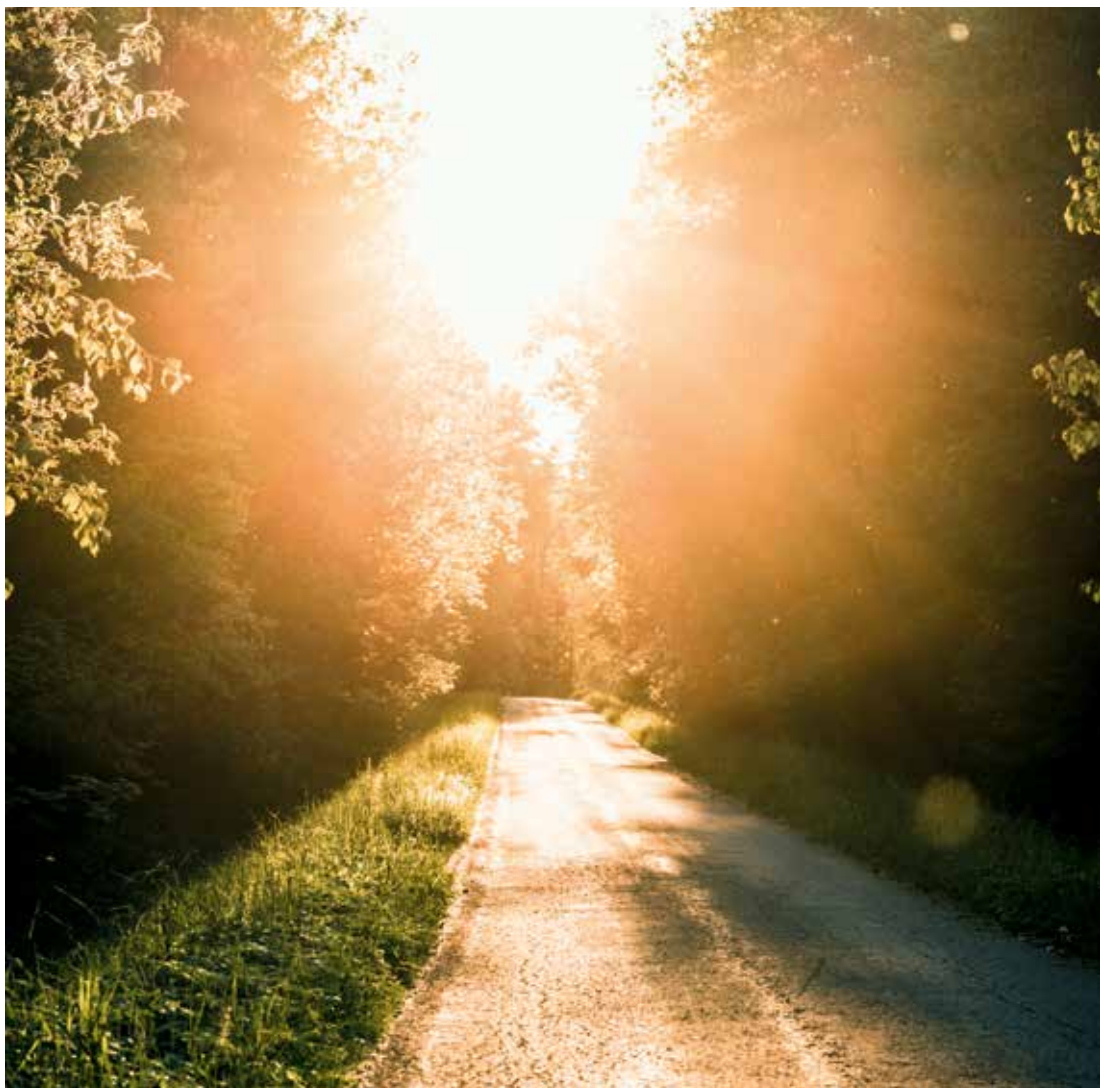
Anica Dolenec

Za njo se je rodilo še pet otrok; skupaj je Anica imela sedem bratov in eno sestro. Živel so v ljubezni in delavnosti, na trdnih temeljih krščanskih vrednot. Anica je s svojimi brati in sestro tudi pozneje ohranjala lepe in pristne stike.

Leta 1955 se je poročila na Gabrško Goro v župniji Poljane, kjer sta z možem Jurijem, ki je hodil na delo, obdelovala manjšo kmetijo. V zakonu jo je spremljala vera in zaupanje v Božjo pomoč in Marijino varstvo. Rojevali so se otroci: Jurko, Marjan, Pavle, Marija in Franci. Ob skrbi za pet otrok je bilo veliko neprespanih noči. Zjutraj je vstajala zgodaj, postorila v hlevu, možu in otrokom pripravila zajtrk. Mož ji je umrl zgodaj, leta 1978, ko so mlajši otroci šele odrasčali.

Kljub skrbi za vsakdanji kruh je mama Anica na svojem obrazu vedno ohranjala vedrino in nasmeh ter se v vseh pogledih trudila, da otroke vzgoji v poštene, delavne in odgovorne ljudi ter jim ob tem dajala zgled trdne vere. Hči Marija se je odločila, da gre k usmiljenkam, kjer je že 62 let tudi njena teta, mamina sestra Marica (s. Marija Kovač). Sinova Marjan in Jurko sta si ustvarila lepi družini, Franci in Pavle pa sta prevzela skrb za hišo in dom ter mamo redno vozila k sveti maši.

Zelo rada je hodila na duhovne vaje na Brezje v skupino za starše duhovnikov, redovnikov in redovnic.

Dokler je mogla, se je udeleževala tudi enodnevnih duhovnih obnov v Šentjakobu, ki jih je pripravljala s. Tončka Krajnik s sodelavci.

V otroških letih je bila članica Zveze Frančiškove mladine (od leta 1937), v dekleških letih pa članica Marijine družbe (do leta 1948). V letu 1996 pa je postala pridružena članica Družbe hčera krščanske ljubezni.

Ko so ji v zadnjih letih opešale moči, je še vedno ohranila življenjsko vedrino in optimizem. Eno glavnih del je bila molitev, v zahvaljevanju in prošnji hkrati. Pogosto je v svojih rokah prebiral jagode rožnega venca in tako bila velik blagoslov za družino, sorodnike, krajane in Družbo.

Odslej je – tako upamo – tudi naša priprošnjica pri Gospodu v nebesih.

(Doma, 1/2022) •

Z Njim na poti družine

Tjaša in Urban Šajn

Nekdaj fant in dekle, še danes po potrebi ministrant v prezbiteriju in pevka na koru, od nekdanj izrazito srčna pripadnika župnijske skupnosti sv. Jožefa v Celju, ki si poleg družinskega še posebej prizadevata za versko in kulturno življenje v župniji. Nekako v pokoronskem času, v času hudih preizkušenj v Ukrajini in dnevnem medijskem prepričevanju smo ju prosili za njun zgled družine in prizadevanja za dobro. In veseli ter hvaležni smo, da smo ju dobili.

Sva Tjaša in Urban, mlada zakonca, ki bova poleti praznovala četrto obletnico poroke. Imava dva otroka, Izaka in Manco. Oba sva zdravstvena delavca. Urban je zaposlen v Laškem, jaz pa v Ljubljani. Glede na čas, v katerem živimo, in službo, ki jo opravljava, sva tudi midva razpeta med domom in službo. Tu vmes sta seveda še najina otroka, starejši Izak, ki obiskuje vrtec, in Manca, ki je dopolnila eno leto in je trenutno še v domačem varstvu pri babici. Vsakodnevna prilagajanja in dogovori, kdo bo šel po otroka v vrtec, kaj bomo kuhali, kaj je treba postoriti okoli hiše, kdaj bomo pospravili, pa naredijo dan še bolj poln, tako da komaj čakamo na nedeljo – če sva le oba doma –, da skupaj odidemo k maši in na kakšen izlet.

Ob troizmenski službi obeh staršev so še kako pomembni medsebojno razumevanje, ljubezen in vera Vanj.

Ob tem tempu, ob vseh teh aktivnostih ti mora nekdo pomagati. Ne toliko fizično, predvsem psihično in duhovno. In nama je v veliko pomoč vera. Vero, ki sva jo prinesla prvotno iz svojih družin in okolja, nato pa sva jo v mladostniških letih kot aktivna kristjana vsak po svoje in na svojem koncu Slovenije gradila in poglobljala. Urban kot ministrant, pevec, igralec v dramskih igrah v župniji Sveti Jožef nad Celjem, Tjaša kot skavtinja, animatorka in pevka v župniji Črenšovci. Pri teh aktivnostih sva bila

deležna Božje ljubezni, duh je bil zaupan Njemu in meniva, da naju je pripravil na tiste trenutke v dnevu in življenju, ko misliva, da več ne zmoreva, pa se na koncu vse uredi.

Vero dojemava kot popolno zaupanje in trdno prepričanje, da se lahko na nekoga v polnosti zaneseva, se komu v vsakem trenutku zaupava, in verjameva, da je to le Bog. Je tisti, ki naju vleče naprej, je pot po kateri sva hodila kot otroka, študenta, fant in dekle, mož in žena, sedaj pa se trudimo po tej poti hoditi tudi kot družina. Je opomin, smerokaz, ki vodi na pravo pot, pot na kateri se lahko ustavimo, umirimo in ponovno zadihamo, kadar smo obremenjeni in preutrujeni od posvetnega. Vera nama pomaga, da to kar delava, opraviva bolje.

Na pot krščanskega življenja bi rada z zgledom spodbudila tudi najina otroka. Trudiva se, da to prikaževa na preprost in neobremenjen način, da bi tisto, kar je nama Bog ob dejavnosti v mladosti podaril, podaril tudi njima. S kom, če ne z družino pa je treba graditi najgloblje in najtrdnjše temelje. Družina je oziroma bi morala biti varno okolje, pristanišče, kjer si otrok upa odrasti, kjer živimo drug z drugim in drug za drugega, kjer si prisluhnemo in smo slišani, si odpuščamo in se imamo iskreno in preprosto radi. Seveda k temu stremimo, in ko tega ne znamo, ko izgubimo rdečo nit, je tu za nas vera in vsakodnevna molitev, orodje ki ima posebno moč, da nas usmeri nazaj proti pravemu. Otrokoma želiva z vzgojo na preprost in razumevajoč način pokazati bistvo vere, kako biti dobri

z drugimi, ceniti in spoštovati, kar imamo, in to deliti tudi z drugimi. Kot družina se trudimo obiskovati nedeljsko sveto mašo ter sodelovati pri njej (petje na koru, branje berila). Vero jima poskuša približati s petjem cerkvenih pesmi, branjem otroškega svetega pisma in vsakodnevno molitvijo. Velikokrat pride do trenj, do slabega dneva, do tega, da nama ne uspeva ravno najboljši in na pravi način otrokoma pokazati smisel krščanskega življenja, zato se morava kot starša vedno znova in znova vračati nazaj, k Njemu po pomoč, ga prositi za razum, pogum in pozitivno naravnost.

Z Božjo pomočjo, z molitvijo in pozitivnim pogledom na svet se da premagati marsikatero težavo, ki jih prinaša življenje. •

Fotografija, zajeta ob božičnih praznikih, ko se Bog v vsako družino rojeva drugače.

Častitljiva Božja služabnica SESTRA GABRIJELA BORGARINO hči krščanske ljubezni (1. del)

Iz knjige SKRITA KORENINA – S. Gabrijela Borgarino

»**P**rosite Gospoda, naj ob času
poznega dežja napoji zemljo.«
(Zah 10,1)

Jezus mi je rekel, da vzklik
»Božja previdnost Jezusovega Srca,
ti poskrbi za to!«
izrečen z zaupanjem in ljubeznijo,
naredi v dušah, kar stori blagodejni dež,
ko zemljo napoji,
da ozeleni in postane rodovitna.

»SKRITA KORENINA«

Njeno življenje

S. Gabrijela se je rodila 2. septembra 1880 v Italiji, v majhnem mestu Boves, približno deset kilometrov od Cuneja. Njena starša Lovrenc Borgarino in Marija Cerano sta bila bogata v veri in krščanski ljubezni.

Družina Borgarino, ki je imela deset otrok, ni bila ravno kmečka, saj so otroci, brž ko so bili dovolj stari, šli delat: dečki v opekarno, deklice pa v predilnico.

Mama je otroke poučevala v veri bolj z zgledom kakor z besedami. Sestra Gabrijela se je spominjala: »Bili smo ubogi, a kadar je mama pekla kruh, naju je s sestro poklicala in nama, ko je bil kruh še vroč, rekla: »Prvi hleb mora biti za Gospoda. Vzemita ga in ga nesita temu in temu ubogemu. Vendar

Sestra Gabrijela Borgarino

storita to skrivaj, kajti miloščino je treba dajati na skrivnem.«

Oče je bil izredno marljiv delavec, zlasti pa mož vere. Otroke je zaznamoval njegov zgled, ko je poleti vstajal ob treh zjutraj, da se je lahko, še preden je odšel na delo, udeležil svete maše.

Mala Terezija, ki so jo ljubkovalno klicali Ginetta, je bila nežna in uslužna in se je odlikovala po ubogljivosti.

Ko je imela sedem let, je po takratni navadi že prejela sveto birmo. Pri devetih letih in pol je smela prejeti prvo sveto obhajilo.

Šolo je obiskovala le nekaj let.

Ko ji je bilo deset let, je kakor veliko mladih v njeni deželi začela delovno življenje v predilnici, na kar jo je pripravil materin zgled. Sama je pozneje v majhen zvezek zapisala: »Mama nas ni nikoli hotela videti brez dela. Ko smo pospravile po hiši, smo morale plesti volnene podložke (za podplate); plačevali so nam jih za majhen denar (po dva solda za par). Ta drobiž je bil potem naše bogastvo. Toda da bi nas naučila doprinyašati žrtvice in nas osvobodila navezanosti, nas je prosila, naj ji ob kakšnem nepredvidenem izdatku, ki ga ne bi mogla pokriti sama, pridemo na pomoč; prosila nas je, da smo svoje prihranke prepustile njej.«

Ko je bila Ginota stara 17 let, je zapustila delo v predilnici in šla služiti k družini Caviglia kot vzgojiteljica otrok.

Tako je v uboštvi in delu, v preprostosti in resnosti globoko krščanskega okolja, kjer so se imeli radi, preživela svojo mladost. Žal vemo o tem obdobju njenega življenja zelo malo.

Od svojih sester in prijateljic se je odlikovala samo po večji pobožnosti, pogostejšem prejemanju zakramentov, po posebni dobroti do revnih in nesrečnih ter po veliki ubogljivosti do staršev. Jezus pa jo je od nekdaj izredno močno pritegoval k sebi in ostal povsem domač z njo.

Poslušajmo, kako je sestra Gabrijela približno 50 let pozneje, 27. decembra

1933, opisala gospodu Dominiku Borgnaju, ravnatelju hčera krščanske ljubezni, nekaj dogodkov iz svojega otroštva:

»Bilo mi je kakih šest ali sedem let. Dobro se spominjam, da sem sedela na svoji posteljici in čakala mamo, ki me je vsako jutro prišla obleč. Nenadoma sem zagledala belega goloba, ki je sedel na mojo ramo in mi zelo jasno rekel: ›Bodi pridna, ubogaj starše, zvesto spolnjudj svete zapovedi in videla boš, videla boš ...‹ Dvakrat je ponovil te zadnje besede, potem ga nisem videla več. Ko je moja draga mama prišla, sem ji vse povedala. Še več, rekla sem ji: ›Glej, mama, ko je odšel, niti ni poškodoval okna.‹ – Kajti treba je vedeti, da smo bili ubogi kmečki ljudje in v oknih ni bilo šip, pač pa le bel papir. Tedaj mi je mama resno dejala: ›Prav je, da si to povedala svoji mami, ne pripoveduj pa tega nikomur drugemu!‹ O tem nisem več govorila ... razen dobremu g. župniku, ki me je spovedal, ko sem šla k prvemu svetemu obhajilu.«

V istem zapisu sestra Gabrijela še pripoveduje: »Pri prvemu svetemu obhajilu sem bila, ko sem bila stara devet let in pol. Duhovnik je bil mnenja, da moramo imeti deset let, toda pri meni je naredil majhno izjemo. Ko je to srečno jutro prišlo, mi je mama oblekla čisto obleko in mi rekla, naj grem v cerkev z drugimi deklicami. Bilo nas je veliko, in ko sem prejela Jezusa, sem slišala njegov Božji glas: ›TI BOŠ POSTALA SESTRA!‹ Ko sem vsa zadovoljna prišla domov, sem rekla mami: ›Mama, Jezus mi je govoril in mi rekel, da bom postala sestra.‹ O, moj dobri oče! Da bi ne bila tega nikoli rekla! Moja mati me je tako kregala, skoraj bi me natepla! Malo je manjkalo, da bi bila ostala brez zajtrka (povedala sestri Maltecca). Molčala

sem, a še vedno sem slišala Jezusov glas, videla sem žarke. Celo, ko sem šla kdaj k blagoslovu z Najsvetejšim, sem videla žarke, ki so izhajali iz svete hostije. Mislila sem, da to vidijo tudi moje prijateljice, zato sem jih nekega dne vprašala, ali so videle žarke okrog svete hostije. Ob tem so bile navdušene in ena izmed njih mi je rekla: »Torej boš postala sestra!« Razumela sem, da ni dobro govoriti o teh stvareh in nisem rekla ničesar več, čeprav je Jezus blagovolil prihajati k meni v svetem obhajilu večkrat, kakor je bilo po navadi dovoljeno v tistem času v naših župnijah.«

Pri devetnajstih letih se je Terezija odločila, da bo postala hči krščanske ljubezni. Starša sta temu oporekala, a sama je bila prepričana, da ju bo kmalu prepričala, saj sta bila oba globoko verna. Neka druga skrb, ki jo je izpovedala pozneje, pa jo je spravljala v stisko: »Ko je prišel čas za odločitev, me je nekaj zelo plašilo. Mislila sem, da ne bom mogla nikoli postati hči krščanske ljubezni, ker sem preveč nevedna in preveč uboga; v tem sem videla oviro, saj sem bila prepričana, da so vse sestre vsaj učiteljice. Vendar mi je Jezus kljub moji nevrednosti naklonil to milost.«

Proti koncu marca leta 1900 je predstojnica bolnišnice v Bovesu spremljala Terezijo v bolnišnico v Fossano, da bi tam začela postulat.

Ravnateljju je pripovedovala:

»Z dvajsetimi leti sem začela postulat. Moj prečastiti in dobri oče, Jezus mi je pokazal, da je s tem zadovoljen, saj sem med vso osmino Presvetega zakramenta v srcu videla sveto monštranco, tako da je moja duša lahko ostajala v čaščenju. In ko sem se začudila,

da se je lahko zanimal za gospodinjska dela, za pranje ... hkrati pa za pobožne vaje, mi je Jezus dal razumeti, da mu ni nič nemogoče.«

Približno tri mesece pozneje je prišla Terezija v hišo Svetega Odrešenika, to je provincialna hiša hčera krščanske ljubezni v Turinu, da je tam začela semenišče (noviciat). Žarela je od veselja, čeprav je bolj kot kdaj prej čutila žrtev, da je daleč od domačih, od svoje dežele, od preprostega kmečkega življenja. Polna dobre volje se je lotila vsega, za kar so jo prosili: molitev, učenje, delo ..., vse pa s pogledom, nenehno zazrtim v Jezusa, da bi mogla premagati težave. Toda njeno zdravje se je slabšalo. (nadaljevanje v prihodnji številki) •

Molitev za beatifikacijo sestre Gabrijele

Oče,
neskončna ljubezen!
Sredi med nami si obudil
sestro Gabrijelo Borgarino,
da je razširjala nežno zaupanje
v tvojo Božjo previdnost,
ki se nam razodeva v srcu Jezusa,
tvojega Sina.
Daj, da se bomo z veseljem bližali
temu viru usmiljenja
in bomo pod vodstvom tvojega Duha
znali odkriti Kristusov obraz
v ubogih in trpečih,
s katerimi si se hotel poistovetiti.
Zahvaljujemo se ti za vse,
kar si naredil v življenju svoje služabnice.
Na njeno priprošnjo nam nakloni pomoč,
ki jo potrebujemo.
Amen.

Sveti in blaženi

Vincencijanske družine

Priročna knjižica s kratkimi življenjepisi svetih in blaženih VD je septembra 2021 (za interno uporabo) izšla pri Založbi Salve. Dobiti jo je možno pri sestrach usmiljenkah, Pod bregom 22, 1231 Ljubljana Črnuče (hkl.provincialat@rkcsi.si).

»Knjižica ni leposlovno delo. Skromno in kolikor mogoče zvesto nas popelje v življenje mnogih, ki so svoje življenje tako ali drugače podarili Bogu in ga s tem proslavili. Nam pa daje priložnost, da jih ohranjamo v spominu in se ob njihovem zgledu tudi sami navdušujemo za lepoto vincencijanske karizme.«

(S. Francka Saje, Spremna beseda)

Velikonočno voščilo

*Ostani med nami, naš vstali Gospod,
saj težka in strma življenja je pot.
Naj Tvoj evangelij nam sveti v temi
in Tvoje telo naj nam daje moči.*

**Veselo in blagoslovljeno veliko noč vam želijo člani
Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov ter
uredništvo Vincencijeve poti.**

